

Jurisprudentiebulletin RSJ

2019/3

zie ook WWW.RSJ.NL

<p>Zaaknummer: R-18/1788/GA</p> <p>Datum uitspraak: 26 april 2019</p>	<p>Disciplinaire straffen procedureel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Essentieel dat camerabeelden voor lopende beklag- en beroepsprocedure worden bewaard, temeer als klager verweten gedrag ontkent en het bekijken van de beelden voorafging aan en medebepalend was voor oplegging disciplinaire straf. Beroep gegrond. Beklag alsnog gegrond. Tegemoetkoming € 37,50. (Wet- en regelgeving: Pbw: art. 50 / 51)</p>	
<p>Zaaknummer: R-18/0903/GA</p> <p>Datum uitspraak: 29 maart 2019</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Disciplinaire straffen straftoemeting</p>	<p>Een smartphone, die beduidend meer communicatie- en andere mogelijkheden heeft dan een GSM, valt niet onder de reikwijdte van de subcategorie 'GSM - simkaart' die in de landelijke sanctiekaart 2016 wordt genoemd. In die gevallen waarin de sanctiekaart niet voorziet in een richtlijn voor bestraffing, is het aan de directeur om binnen de kaders van de Pbw te beslissen welke straf dient te worden opgelegd. In casu heeft de directeur de disciplinaire straf afdoende gemotiveerd en een passende straf opgelegd. Beroep van de directeur gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 50, 51)</p>	10
<p>Zaaknummer: R-18/1118/GA</p> <p>Datum uitspraak: 19 maart 2019</p>	<p>Beperking aantal of weigering personen voor bezoek</p>	<p>Beklagrechter heeft klager ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard, nu directeur dient te zorgen dat advocaten vrijelijk met hun gedetineerde cliënt contact kunnen onderhouden. Niet aannemelijk geworden dat klager wordt belemmerd in het 'vrijelijk onderhouden' van contact met zijn advocaat. Directeur heeft zijn zorgplicht niet geschonden. Beklag ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 38)</p>	11

<p>Zaaknummer: S-19/1471/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 19 april 2019</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Verzoeker verbleef sinds 24 januari 2019 in een FVK op grond van artikel 43, derde lid Pbw. De directeur heeft na een hernieuwde belangenafweging beslist tot terugplaatsing van verzoeker. Deze beslissing is niet onredelijk of onbillijk, nu sprake is een hoog recidiverisico, het OM negatief heeft geadviseerd tot de plaatsing van verzoeker in de FVK en verzoekers behandeling pas recent is gestart. Schorsingsverzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43 lid 3 jo 69 Pbw)</p>	<p>12</p>
<p>Zaaknummer: S-19/1480/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 19 april 2019</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Verzoeker verbleef sinds 20 december 2018 op grond van artikel 43, derde lid Pbw bij Exodus. De directeur heeft beslist tot terugplaatsing van verzoeker naar aanleiding van een brief van de hoofddirecteur van DJI. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is de beslissing tot terugplaatsing als onredelijk of onbillijk aan te merken nu verzoeker niet is veroordeeld voor een gewelds- of zedenmisdrijf en - hoewel sprake is van een negatief advies van het OM - niet is gebleken dat destijds een verkeerde inschatting is gemaakt. In de beslissing ontbreekt bovendien een op verzoeker afgestemde belangenafweging. Schorsingsverzoek toegewezen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43 lid 3 jo 69 Pbw)</p>	<p>14</p>
<p>Zaaknummer: S-19/1406/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 8 april 2019</p>	<p>Plaatsing overplaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Verzoeker is plotseling door directeur teruggeplaatst in de penitentiaire inrichting vanuit een zorginstelling waar hij sinds mei 2018 verbleef. Terugplaatsing heeft te maken met openbaar gemaakte rapporten over detentieverloop van Michael P. Verzoeker is teruggeplaatst omdat OM destijds negatief had geadviseerd. Naar voorlopig oordeel voorzitter is thans niet door directeur aangevoerd of gebleken dat (ten aanzien van het recidiverisico) destijds een verkeerde inschatting is gemaakt en ook niet dat er inmiddels sprake is van een verhoogd (recidive)risico ten aanzien van verzoeker. Het ging goed met</p>	

		<p>verzoeker in de zorginstelling en zijn einddatum is nabij. Onder deze omstandigheden moet beslissing tot terugplaatsing van verzoeker, waarin een op verzoeker afgestemde belangenafweging ontbreekt, als zodanig onredelijk en onbillijk worden aangemerkt dat er een spoedeisend belang is om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing over te gaan. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43 lid 3)</p>	
<p>Zaaknummer: S-19/1192/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 4 maart 2019</p>	<p>Bewegingsvrijheid binnen de inrichting</p>	<p>Beslissing dat verzoeker zich alleen onder begeleiding van personeel door p.i. mag bewegen, niet strijdig met wettelijk voorschrift of onredelijk of onbillijk. Aan beslissing kleeft wel een gebrek omdat aan begeleiding geen termijn is gesteld. Voor de termijn zou aansluiting gezocht kunnen worden bij jurisprudentie beroepscommissie mbt GVM-maatregelen, waarin is bepaald dat maandelijks een belangenafweging dient plaats te vinden omtrent voortdoring van noodzaak van maatregelen. Ook aanbeveling om beslissing op schrift te stellen. Nu die termijn nog niet is verstreken, op voorhand geen reden voor toewijzing verzoek. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 60)</p>	
<p>Zaaknummer: S-19/1183/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 27 februari 2019</p>	<p>Disciplinaire straffen straftoemeting Schorsing procedureel</p>	<p>Aan verzoeker is een disciplinaire straf opgelegd van 14 dagen opsluiting in eigen cel, zonder televisie, radio en koelkast. Met betrekking tot het verwijderen van de radio en de koelkast overweegt de voorzitter, voorlopig oordelend, dat de Sanctiekaart 2016, de Pbw alsmede de huisregels van de p.i. Ter Apel, geen grondslag geven voor het opleggen van een dergelijke 'extra' straf. Daarnaast is de 'extra' straf zo geformuleerd dat deze nog kan doorlopen na afloop van de 14 dagen straf, daar de radio en koelkast pas teruggegeven zullen worden 'indien verzoeker zich aan de basale regels van de inrichting weet te houden'. Door de directeur is niet duidelijk gemaakt hoe en door wie dit getoetst wordt. Het verzoek wordt toegewezen ten aanzien van</p>	

		het verwijderen van de radio en de koelkast. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 51 jo 60)	
Zaaknummer: R-19/3416/GB Datum uitspraak: 9 mei 2019	Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing gevangeniswezen	Geen sprake van een door klager ingediend bezwaarschrift tegen de oproep zich op 23 april 2019 te melden in de p.i. Lelystad, maar klager heeft op 13 maart 2019 een verzoek tot plaatsing in een b.b.i. op grond van artikel 18 Pbw gedaan. Klager daarom ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in bezwaar wegens termijnoverschrijding. Nu geen beslissing is genomen op het verzoek van klager om in een b.b.i. te worden geplaatst, dient de Minister dat alsnog te doen. Beroep gegrond en opdracht tot nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, 18)	
Zaaknummer: R-19/3025/GB Datum uitspraak: 14 maart 2019	Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Eerste plaatsing gevangeniswezen	Zelfmelder. Klager wil direct in b.b.i. geplaatst worden. Volgens de Minister vindt de tenuitvoerlegging van lopende vonnissen plaats in normaal beveiligde inrichtingen en niet in b.b.i.'s en is de directe plaatsing van zelfmelders in b.b.i.'s afgeschaft bij de wijziging van de Regeling op 29 augustus 2013 (Stcrt. Nr. 25079). Uit die wijziging blijkt echter niet dat zelfmelders niet in een b.b.i. kunnen worden geplaatst. De Minister heeft wel degelijk de bevoegdheid zelfmelders, en dus ook klager, direct in een b.b.i. te plaatsen. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Pbw art.17, Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art.3)	
Zaaknummer: R-19/2541/GB Datum uitspraak: 11 maart 2019	Tegemoetkoming financieel; Plaatsing/overplaatsing VRIS	Afwijzing verzoek overplaatsing van p.i. Ter Apel naar locatie De Schie. Betreft nieuwe beslissing na gegrondverklaring (R-583). Sprake van bijzondere omstandigheden vanwege klagers lange strafrestance, het uitblijven van bezoek van zijn kinderen en de onduidelijkheid rond klagers daadwerkelijke uitzetting. Niet valt in te zien waarom de alternatieven van de	

		selectiefunctionaris, incidenteel verlof en overplaatsing gedurende bezoek van familie, minder bezwaarlijk zouden zijn. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing en tegemoetkoming € 50,=. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20b; Pbw art. 18)	
Zaaknummer: R-18/1647/GB Datum uitspraak: 14 februari 2019	Plaatsing/overplaatsing EBI	Nieuwe plaatsingsbeslissing in EBI na eerder gegrond verklaard beroep. Extreem vluchtrisico is op dit moment voldoende aannemelijk geworden. Beroepscommissie acht het van belang te letten op de informatie over het verloop van de zogenoemde Moco-oorlog en de daarin plaatsgevonden liquidaties. Aannemelijk is geworden dat ook sprake is van een onaanvaardbaar maatschappelijk risico bij klager in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten. Beslissing selectiefunctionaris kan thans niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 6, 26)	
Zaaknummer: R-18/1654/GM Datum uitspraak: 6 maart 2019	Medische verzorging behandeling; Tegemoetkoming financieel	Uitgangspunt is dat door arts voorgestelde behandeling niet zonder overleg met de patiënt gewijzigd kan worden. In dit geval extra aanleiding klager vooraf te informeren aangezien klager zich vanwege belaste familieanamnese zorgen maakte over verwijderd weefsel. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 25,=. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)	
Zaaknummer: R-19/2858/GV Datum uitspraak: 24 april 2019	Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf	Aannemelijk dat Minister binnen (zeer) afzienbare tijd i.h.k.v. een WETS-procedure de Nederlandse rechterlijke uitspraak, waarbij aan klager een vrijheidsbenemende sanctie is opgelegd, aan Polen zal toezenden. Gelet hierop en op het feit dat klager zich d.m.v. strafoverdracht in zijn eigen taal en land op de terugkeer in de Poolse samenleving kan voorbereiden, staat in dit geval een reeds opgestart	

		WETS-procedure in de weg aan het verlenen van strafonderbreking. Hoewel de Minister de slachtofferbelangen onvoldoende met (concrete) informatie heeft onderbouwd, rechtvaardigt ook de aan klager opgelegde schadevergoedingsmaatregel de afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)	
Zaaknummer: R-19/2790/GV Datum uitspraak: 24 april 2019	Algemeen verlof	Het feit dat klager de Nederlandse en Engelse taal niet/onvoldoende beheerst, staat in beginsel niet in de weg aan het verlenen van algemeen verlof en daarmee de voorbereiding op zijn terugkeer in de maatschappij. Minister kan d.m.v. een tolk het aan klager opgelegde locatieverbod en -gebod in zijn eigen taal uitleggen. Bij overtreding daarvan kan de reclassering klager geen aanwijzingen geven, maar de politie kan wel worden ingeschakeld. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)	
Zaaknummer: R-18/2473/GV Datum uitspraak: 2 april 2019	Incidenteel verlof	Klager, die een levenslange gevangenisstraf uitzit, had zijn decemberverlof kunnen inzetten voor een bezoek aan zijn dochter en haar familie tijdens kerst. Dit heeft hij niet gedaan. Voor zover klagers wens ziet op uitbreiding van zijn (maandelijkse) onbegeleide verloven, is niet onderbouwd op welke wijze uitbreiding van het verlof bijdraagt aan zijn resocialisatie en re-integratie, ter voorbereiding op zijn (mogelijke) terugkeer in de maatschappij. Evenmin is gebleken dat hij (gemotiveerd) aanpassing van zijn detentieplan heeft verzocht. Afwijzing van het verlof daarom niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 21)	

<p>Zaaknummer: R-18/2166/GV</p> <p>Datum uitspraak: 5 maart 2019</p>	<p>Incidenteel verlof</p>	<p>Afwijzing aanvraag algemeen verlof onvoldoende gemotiveerd, omdat niet, althans onvoldoende, is geconcretiseerd dat niet kan worden uitgegaan van de in klagsters registratiekaart vermelde fictieve einddatum. Argument dat einddatum van klagsters detentie niet vaststaat, kan beslissing niet dragen. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)</p>	
<p>Zaaknummer: R-18/2221/GV</p> <p>Datum uitspraak: 1 maart 2019</p>	<p>Algemeen verlof</p>	<p>Verzoek om algemeen verlof afgewezen, omdat uit beleid volgt dat aan tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden geen vrijheden worden toegestaan. Onderlinge regeling en voornoemd beleid gaan echter uit van tijdelijk verblijf van max. 6 maanden, terwijl klager ruim 7 jaar in Nederland is gedetineerd. Afwijzing (enkel) op grond van beleid daarom niet redelijk. Nu klagers strafresistant echter meer dan een jaar bedraagt, komt hij (nog) niet in aanmerking voor algemeen verlof. Reeds hierom is afwijzing van klagers verlofaanvraag niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14; Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden art. 40)</p>	
<p>Zaaknummer: R-18/1330/TA</p> <p>Datum uitspraak: 26 april 2019</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Schade</p>	<p>Interne schadeprocedure niet in strijd met Bvt. Niet alleen klager maar ook de inrichting heeft niet eerst die procedure doorlopen. Uiteindelijke beslissing om kosten reparatie pieper op klager te verhalen niet onredelijk of onbillijk. Klager ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)</p>	
<p>Zaaknummer: R-18/2168/TA</p> <p>Datum uitspraak: 24 april 2019</p>	<p>Post; Telefoon</p>	<p>Maatregelen opgelegd omdat contact met partner klager zou schaden en inrichting meer toezicht en/of grip daarop wilde krijgen. Onvoldoende is vast te stellen dat in dit geval de maatregelen zijn opgelegd o.g.v. een belang als bedoeld in art. 35, derde</p>	

		lid. Bvt. Beroep gegrond, beklag gegrond, tegemoetkoming € 20,=. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 35 en 38)	
Zaaknummer: R-18/1859/TA en R-18/1886/TA Datum uitspraak: 22 maart 2019	Ordemaatregel afzondering; Tegemoetkoming financieel	Verlenging van al langer dan 28 maanden durende afzondering vanwege meerdere (pogingen tot) ontvluchting uit eerdere inrichtingen en ernstige recidive is onredelijk. Uitzichtloze situatie. Sinds ruim 2 jaar geen concrete aanwijzingen van voorbereiding ontvluchting. Niet te zeggen wanneer plaatsing in longstay Vught kan plaatsvinden. Beroep hoofd inrichting ongegrond. Beroep van klager tegen niet toekennen tegemoetkoming gegrond, toekenning tegemoetkoming van € 280,=. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 34 lid 1, 32 lid 1)	
Zaaknummer: R-18/1528/TA Datum uitspraak: 20 maart 2019,	Bewegingsvrijheid afdelingsarrest; Ontvankelijkheid materieel	Klager had begeleidingsplan i.v.m. drugsgebruik. Als maatregel opgelegde begeleidingskaart is afdelingsarrest en niet onredelijk. Gezien is dat klager iets overdroeg aan medeverpleegde die even later iets begroef in tuin. Vervolgens doosje met drugs in tuin aangetroffen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 33)	
Zaaknummer: S-19/1263/STA Datum uitspraak: 14 maart 2019	Bewegingsvrijheid afzondering en separatie	Afzonderingsbeslissing naar voorlopig oordeel voorzitter niet onbevoegd genomen; afzondering geen aan hoofd instelling voorbehouden beslissing in vervallen art. 7 Bvt, ook niet in art. 3.6 Bfz dat naar planning op 1 juli 2019 in werking zal treden. Verzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 34)	
Zaaknummer: R-18/1402/TB Datum uitspraak: 20 maart 2019	Ontvankelijkheid materieel	Op grond van Bvt geen beroep mogelijk tegen toekenning en/of verlenging EVBG-status. Geen schending van enig aan klager toekomend recht. In CTP Veldzicht kan iedere vorm van behandeling worden geboden die kan leiden tot resocialisatie, Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 2, 69 EVRM art. 5)	

<p>Zaaknummer: R-18/2384/JA</p> <p>Datum uitspraak: 19 maart 2019</p>	<p>Planmatig verlof jeugd; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Beslissing intrekking verlof kan alleen zien op verlof binnen geldend verlofplan. Geen beklag mogelijk tegen daarna niet opstellen van nieuw verlofplan/niet aanvragen van nieuwe machtiging voor verlof. Klager in zoverre niet-ontvankelijk in klacht over niet hervatten verlof. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 50 en 65)</p>	
<p>Zaaknummer: R-18/1426/JA</p> <p>Datum uitspraak: 18 maart 2019</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>'Balkonverbod' geen ordemaatregel of disciplinaire straf, maar pedagogische maatregel. Daartegen staat geen beklag open. Beroepscommissie kan niet treden in (wijze van) behandeling van klager. Uitspraak van de beklagrechter wordt vernietigd, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag. (Wet- en regeling: Bjj art. 65)</p>	

Zaaknummer:
[R-18/1788/GA](#)

Datum uitspraak:
26 april 2019

Beroepscommissie:
mr. M.M. van der Nat, voorzitter, U.P. Burke en mr. R.H. Koning, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. de Groot, secretaris, op 26 april 2019

Trefwoorden:
Disciplinaire straffen procedureel;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:
Essentieel dat camerabeelden voor lopende beklag- en beroepsprocedure worden bewaard, temeer als klager verweten gedrag ontkent en het bekijken van de beelden voorafging aan en medebepalend was voor oplegging disciplinaire straf. Beroep gegrond. Beklag alsnog gegrond. Tegemoetkoming € 37,50.
(Wet- en regelgeving: Pbw: art. 50 / 51)

Rechtsoverwegingen:
Verzoek van de directeur

De directeur heeft de beroepscommissie verzocht tot het doen opmaken van een verslag van horen. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu de directeur de reden van zijn afwezigheid niet heeft onderbouwd en de beroepscommissie zich op basis van de stukken voldoende ingelicht acht om op het beroep te beslissen.

Inhoudelijk oordeel

Aan klager is een disciplinaire straf opgelegd van vijf dagen opsluiting in eigen cel of verblijfsruimte, alsmede een bezoektzegging voor de duur van drie maanden, omdat op camerabeelden zou zijn gezien dat klager tijdens het bezoek van zijn moeder contrabande in ontvangst nam. Klager ontkent stellig dat hij contrabande in ontvangst heeft genomen. De camerabeelden bevinden zich niet in het dossier. De secretaris van de beroepscommissie heeft voorafgaand

aan de zitting de directeur verzocht de beelden toe te zenden, maar de directeur heeft aangegeven dat de beelden niet meer beschikbaar zijn. De beroepscommissie acht het van belang dat camerabeelden worden bewaard voor een lopende beklag- en beroepsprocedure, zeker als – zoals in onderhavige zaak – de gedetineerde stellig ontkent de hem verweten gedraging te hebben verricht, er geen contrabande is aangetroffen en het bekijken van de beelden door de directeur voorafging aan en medebepalend was voor de beslissing tot het opleggen van de disciplinaire straf. Door het niet kunnen bekijken/tonen van de camerabeelden, is klager in zijn mogelijkheid om zich tegen de beschuldiging te verdedigen geschaad. Hij is immers niet langer in staat om zijn (gestelde) onschuld aannemelijk te maken. Ook de beklag- en beroepscommissie moeten de mogelijkheid hebben op verzoek van de gedetineerde of uit eigen beweging de camerabeelden te bekijken, om zich een oordeel te kunnen vormen over de juistheid van de gronden waarop de directeur zijn beslissing heeft genomen. Gelet op het voorgaande kan de bestreden beslissing van de directeur, nu de grond waarop die beslissing is genomen onvoldoende aannemelijk is geworden, niet in stand blijven. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagrechter vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Aan klager zal een tegemoetkoming worden toegekend van 5 maal € 7,50 is € 37,50.

Zaaknummer:
[R-18/0903/GA](#)

Datum uitspraak:
29 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J. Schagen MA en mr. A. van Waarden, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding;
Disciplinaire straffen straftoemeting

Samenvatting:

Een smartphone, die beduidend meer communicatie- en andere mogelijkheden heeft dan een GSM, valt niet onder de reikwijdte van de subcategorie 'GSM - simkaart' die in de landelijke sanctiekaart 2016 wordt genoemd. In die gevallen waarin de sanctiekaart niet voorziet in een richtlijn voor bestraffing, is het aan de directeur om binnen de kaders van de Pbw te beslissen welke straf dient te worden opgelegd. In casu heeft de directeur de disciplinaire straf afdoende gemotiveerd en een passende straf opgelegd. Beroep van de directeur gegrond.

(Wet- en regelgeving: Pbw art. 50, 51)

Rechtsoverwegingen:

De klacht richt zich tegen een disciplinaire straf van tien dagen opsluiting in een strafcel, wegens het bezit van een smartphone met oplaadkabel. De Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) hanteert ten behoeve van uniforme bestraffing in penitentiaire inrichtingen de landelijke sanctiekaart 2016 (verder: de sanctiekaart). De sanctiekaart bevat een categorie "contrabande". Een subcategorie van "contrabande" is "GSM – simkaart". Het voorhanden hebben van een GSM kan leiden tot een maximale disciplinaire straf van tien dagen opsluiting in een andere verblijfsruimte dan een strafcel. De beroepscommissie stel voorop dat met "GSM" volgens algemeen spraakgebruik bedoeld wordt op een mobiele telefoon. De aangetroffen iPhone is een apparaat met beduidend meer communicatie- en andere mogelijkheden dan een GSM. Een dergelijke smartphone valt daarom buiten de in de sanctiekaart genoemde subcategorie "GSM- simkaart". In die gevallen waarin de sanctiekaart niet voorziet in een richtlijn voor bestraffing, is het aan de directeur om binnen de kaders van de Penitentiaire beginselenwet te beslissen welke straf dient te worden opgelegd. Uit het schriftelijk verslag dat aan de disciplinaire straf ten grondslag ligt,

blijkt dat tijdens het bezoekenmoment werd waargenomen dat iets aan klager werd overhandigd. Hierop is klager gevisiteerd en is een smartphone met oplaadkabel aangetroffen. Klager is vervolgens bestraft. Deze straf is schriftelijk gemotiveerd. De directeur heeft meegewogen dat met een smartphone film-/spraakopnames gemaakt kunnen worden, met een smartphone gebruik kan worden gemaakt van internetbankieren, de invoer van een smartphone de orde en veiligheid van de inrichting ernstig kan verstoren, met de smartphone slachtoffers kunnen worden geïntimideerd of bedreigd en dat met een smartphone inbreuk kan worden gemaakt op de privacy en het veiligheidsgevoel van het personeel en medege-detineerden. De directeur heeft beslist de straf ten uitvoer te leggen in een strafcel, omdat klager in een meerpersoonscel verblijft en de televisie daar niet verwijderd kan worden nu deze wordt gedeeld met zijn celgenoot. De beroepscommissie is gezien het vorenstaande van oordeel dat de directeur klager een passende disciplinaire straf heeft opgelegd. Deze straf is afdoende gemotiveerd. Het beroep van de directeur wordt daarom gegrond verklaard.

Zaaknummer:
R-18/1118/GA

Datum uitspraak:
19 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:
Penitentiaire beginselenwet / Beroep na beklag / Beperking aantal of weigering personen voor bezoek

Samenvatting:
Beklagrechter heeft klager ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard, nu directeur dient te zorgen dat advocaten vrijelijk

met hun gedetineerde cliënt contact kunnen onderhouden. Niet aannemelijk geworden dat klager wordt belemmerd in het 'vrijelijk onderhouden' van contact met zijn advocaat. Directeur heeft zijn zorgplicht niet geschonden. Beklag ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Pbw art. 38)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt voorop dat de directeur op grond van het zevende lid van artikel 38 Pbw ervoor dient te zorgen dat advocaten zich onder de in dat artikellid genoemde voorwaarden vrijelijk met hun gedetineerde cliënt kunnen onderhouden. In een klacht dat de directeur daarvoor onvoldoende zorg heeft gedragen, moet een klager dan ook worden ontvangen. De beklagrechtter heeft klager dus ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht en de beroepscommissie verklaart klager alsnog ontvankelijk in zijn beklag.

Voor de beoordeling van de vraag of voornoemd recht is geschonden, heeft de beroepscommissie voorafgaand aan de inhoudelijke behandeling een schouw gehouden, welke tevoren aan klagers raadsman en de directeur was aangekondigd. De directeur was hierbij aanwezig. De raadsman heeft laten weten niet bij de schouw aanwezig te kunnen zijn.

De bevindingen van de schouw zijn – kort en zakelijk weergegeven – als volgt. Er zijn voor – onder meer – de afdeling van klager drie spreekruimtes aanwezig, die naast elkaar zijn gelegen. De middelste ruimte is de spreekruimte die in beginsel wordt gebruikt indien gedetineerden bezoek krijgen van hun advocaat. In de twee aangrenzende spreekruimtes kunnen gedetineerden ander bezoek ontvangen. In die ruimtes bevinden zich camera's met de mogelijkheid tot geluidsopnamen. In de middelste spreekruimte bevindt zich geen camera, noch andere opname apparatuur. Het ventilatiesysteem dat in de drie spreekruimtes aanwezig is, staat gedurende de dag altijd aan. Het geluid dat dit ventilatiesysteem maakt is continu op de achtergrond aanwezig. Leden van de beroepscommissie hebben

op diverse stemniveaus met elkaar gecommuniceerd in de middelste spreekruimte. Geconstateerd is dat, indien in de middelste spreekruimte op een normaal stemniveau met elkaar wordt gecommuniceerd (zowel met een vrouwelijke als een mannelijke stem) in de aangrenzende spreekruimtes niet is te verstaan waarover wordt gesproken. Uitsluitend indien op zeer luid niveau wordt gesproken, kan dit met de nodige inspanning worden verstaan in de aangrenzende ruimtes.

De beroepscommissie is van oordeel dat, gezien het vorenstaande, niet aannemelijk is geworden dat klager wordt belemmerd in het 'vrijelijk onderhouden' van contact met zijn advocaat, zodat niet geconcludeerd kan worden dat de directeur diens zorgplicht heeft geschonden. Het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
S-19/1471/SGA

Datum uitspraak:
19 april 2019

Beroepscommissie:
mr. J.D. den Hartog, voorzitter, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:
Verzoeker verbleef sinds 24 januari 2019 in een FVK op grond van artikel 43, derde lid Pbw. De directeur heeft na een hernieuwde belangenafweging beslist tot terugplaatsing van verzoeker. Deze beslissing is niet onredelijk of onbillijk, nu sprake is een hoog recidiverisico, het OM negatief heeft geadviseerd tot de plaatsing van verzoeker in de FVK en verzoekers behandeling pas recent is gestart. Schorsingsverzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43 lid 3 jo 69 Pbw)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is dat niet het geval en overweegt daartoe het volgende.

Wettelijk kader

In artikel 43, eerste lid, van de Pbw is bepaald dat de gedetineerde recht heeft op sociale verzorging en hulpverlening. Het derde lid bepaalt dat de directeur zorg draagt voor overbrenging van de gedetineerde naar de daartoe bestemde plaats, indien de in het eerste lid omschreven zorg en hulp dit noodzakelijk maken en een dergelijke overbrenging zich verdraagt met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming.

De feiten

Verzoeker is een 45-jarige man die op 23 april 2018 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens poging tot doodslag. Uit het reclasseringsadvies van 6 augustus 2018 blijkt dat de rapporteur adviseert om verzoeker in het kader van zijn re-integratietraject - het laatste half jaar van zijn detentie - in een kliniek te plaatsen ex artikel 43.3 voor een klinische behandeling gericht op verzoekers verslavingsproblematiek (alcohol). Omdat verzoeker geen uitzicht heeft op geschikte huisvesting komt hij niet in aanmerking voor detentiefasering. Gedurende de klinische behandeling zal er aandacht zijn voor huisvesting aansluitend aan de behandeling. Uit de risicoanalyse van de reclassering volgt dat de kans op recidive en de kans op letselschade hoog wordt ingeschat.

Het Openbaar Ministerie (OM) (arrondissementsparket Oost-Brabant) heeft op 21 december 2018 een schriftelijke reactie gegeven over de vrijheden van verzoeker. Door het OM is aangegeven dat het vroeg is om nu te starten met een behandeling, gelet op verzoekers gevangenisstraf. Voorts is door het OM gevraagd welke voorwaarden de reclassering wil stellen aan de artikel 43.3 plaatsing en of de klinische behandeling tijdens de detentie moet plaatsvinden of dat dit niet beter zou passen in het kader van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Het OM meent dat als men toch bij het voorstel blijft om op dit moment een klinische behandeling te starten er gekeken dient te worden naar een contactverbod met het slachtoffer. Het OM heeft vervolgens op 2 januari 2019 aangegeven dat de vragen onvoldoende zijn beantwoord en dat men niet akkoord is met de artikel 43.3 plaatsing van verzoeker.

Bij brief van 23 januari 2019 heeft de selectiefunctionaris (de voorzitter begrijpt de Minister, zie de wijziging van de Pbw met ingang van 1 januari 2019, stb-2018-498) op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw ingestemd met een detentievervangende behandeling van verzoeker bij de FVK per 24 januari 2019. Verzoeker is op die datum naar de FVK overgebracht.

Verzoeker is op 26 maart 2019 vanuit de zorginstelling teruggeplaatst in de locatie Roermond. In de op schrift gestelde beslissing van de directeur van 11 april 2019 staat dat de beslissing om verzoeker in de FVK Piet Roorda te plaatsen prematuur was, gelet op het negatieve advies van het OM en het reclasseringsadvies. Om die reden heeft de directeur beslist tot terugplaatsing van verzoeker.

Toelichting verzoek

De reden van de terugplaatsing is niet helder. Enerzijds is verzoeker teruggeplaatst in afwachting van de mededeling of hij behoort te worden teruggeplaatst. Anderzijds is verzoeker

teruggeplaatst omdat de plaatsing in de FVK Piet Roorda prematuur was. Er zijn geen signalen vanuit de kliniek dat de behandeling niet goed, of niet goed genoeg, verloopt. Verzoeker is meer dan welkom om terug te keren in de kliniek. Een schorsing van de beslissing is geïndiceerd zodat verzoeker de behandeling voort kan zetten. De terugplaatsing is niet in het belang van verzoeker en ook niet in het belang van de maatschappij.

Reactie directeur

Uit de schriftelijke inlichtingen van de directeur van 15 april 2019 volgt dat op 28 maart 2019 de rapporten van de Inspecties en de Onderzoeksraad voor Veiligheid die zijn opgesteld naar aanleiding van hun onderzoeken naar het detentieverloop van Michael P. openbaar zijn geworden. Tevens is de beleidsreactie van de Minister voor Rechtsbescherming op de rapporten naar de Tweede kamer gestuurd. Uit de rapporten blijkt dat er sprake is van tekortkomingen in de wijze waarop plegers van ernstige gewelds- en zedenmisdrijven die ook psychiatrische zorg behoeven, (kunnen) worden beoordeeld ten behoeve van hun uitplaatsing en de toekenning van vrijheden. De minister heeft de Tweede Kamer geïnformeerd over een zevental maatregelen die hij treft naar aanleiding van de aanbevelingen in de rapporten. Deze maatregelen zullen een aanzienlijke impact hebben op de plaatsing van gedetineerden bij forensische zorgaanbieders, zoals in het geval van verzoeker. Vooruitlopend op deze mededeling heeft de directeur besloten verzoeker terug te plaatsen vanwege de adviezen van het OM en de reclassering. Gelet op deze adviezen acht de directeur de beslissing tot plaatsing van verzoeker in de FVK Piet Roorda prematuur en is verzoeker teruggeplaatst in de locatie Roermond.

Voorafgaand aan een eventuele nieuwe plaatsing, die niet eerder dan zes maanden voor de v.i.-datum zal plaatsvinden, zal de reclassering gevraagd worden een nieuw advies uit te brengen over randvoorwaarden voor een

nieuwe plaatsing. Ook zal een nieuwe risicotaxatie gemaakt worden.

Beoordeling schorsingsverzoek

De voorzitter stelt vast dat verzoeker sinds 24 januari 2019 een detentievervangende behandeling ondergaat in de FVK. Op het moment van verzoekers plaatsing aldaar was, blijkens het reclasseringsadvies van 6 augustus 2018, sprake van een hoog recidiverisico. Het OM heeft in haar schriftelijke reacties van 21 december 2018 en 2 januari 2019 negatief geadviseerd tot de plaatsing van verzoeker op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw. Verzoeker is sinds twee maanden geplaatst in de FVK Piet Roorda, zodat de behandeling recent is gestart. De directeur heeft voorafgaand aan de beslissing tot terugplaatsing een hernieuwde belangenafweging gemaakt. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter kan de beslissing van de directeur tot terugplaatsing van verzoeker op voorhand niet als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. Het verzoek zal afgewezen worden.

Zaaknummer:
[S-19/1480/SGA](#)

Datum uitspraak:
19 april 2019

Beroepscommissie:
mr. J.D. den Hartog, voorzitter, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:
Verzoeker verbleef sinds 20 december 2018 op grond van artikel 43, derde lid Pbw bij Exodus. De directeur heeft beslist tot terugplaatsing van verzoeker naar aanleiding van een brief van de hoofddirecteur van DJI. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is de beslissing tot terugplaatsing als

onredelijk of onbillijk aan te merken nu verzoeker niet is veroordeeld voor een gewelds- of zedenmisdrijf en - hoewel sprake is van een negatief advies van het OM - niet is gebleken dat destijds een verkeerde inschatting is gemaakt. In de beslissing ontbreekt bovendien een op verzoeker afgestemde belangenafweging. Schorsingsverzoek toegewezen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43 lid 3 jo 69 Pbw)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat laatste het geval en daartoe wordt het volgende overwogen.

Wettelijk kader

In artikel 43, eerste lid, van de Pbw is bepaald dat de gedetineerde recht heeft op sociale verzorging en hulpverlening. Het derde lid bepaalt dat de directeur zorg draagt voor overbrenging van de gedetineerde naar de daartoe bestemde plaats, indien de in het eerste lid omschreven zorg en hulp dit noodzakelijk maken en een dergelijke overbrenging zich verdraagt met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming.

De feiten

Verzoeker is een 53-jarige man die in 2012 in Spanje is veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en één maand voor het overtreden van de Opiumwet. Verzoeker verblijft sinds 27 september 2017 in detentie in het kader van de herroeping van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling (v.i.). Hij recidiveerde tijdens de proeftijd en

heeft de meldplicht geschonden (bijzondere voorwaarde). Verzoekers einddatum is 7 oktober 2019.

Uit het selectieadvies van de p.i. Krimpen aan den IJssel van 23 maart 2018 blijkt dat verzoeker goed gedrag vertoont in de inrichting en hij als kleurcode "groen" heeft. De reclassering heeft positief geadviseerd om verzoeker, in het kader van zijn detentiefasering, in een begeleid wonen traject te plaatsen. Verzoeker heeft aangegeven bij [...] geplaatst te willen worden. De reclassering geeft aan dat de kans op recidive (op overtreding van de Opiumwet) hoog-gemiddeld wordt ingeschat. Verzoeker is eerder veroordeeld voor overtreding van de Opiumwet. Een gebrek aan inkomen, dagbesteding en woonruimte worden genoemd als risicofactoren. Daarnaast is sprake van een hoge schuldenlast. Bij verzoeker is geen sprake van een zorgindicatie. De kans op onttrekken aan voorwaarden wordt gemiddeld ingeschat en het risico op letselschade laag. Verzoeker is nimmer veroordeeld voor geweldsdelicten.

Het Openbaar Ministerie (OM) heeft op 1 november 2018 een negatief advies uitgebracht over de vrijheden van verzoeker. Als reden voor dit negatieve advies is genoemd: "Betrokkene heeft zich tijdens zijn v.i. niet aan de voorwaarden gehouden waardoor zijn v.i. is opgeheven. Heb geen vertrouwen in een goede afloop."

Bij brief van 17 december 2018 heeft de selectiefunctionaris op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw ingestemd met een detentievervangende behandeling van verzoeker bij [...] per 20 december 2018. Verzoeker is op die datum naar [...] overgebracht.

Verzoeker is op 27 maart 2019 vanuit [...] teruggeplaatst in de p.i. Krimpen aan den IJssel.

Toelichting verzoek

Namens verzoeker is op 15 april 2019 beklag (met bijlagen) ingesteld bij de beklagcommissie en om schorsing verzocht van de beslissing tot terugplaatsing van verzoeker. Verzoeker is op 20 december 2018 geplaatst bij [...]. Alle instanties, behalve het OM, hebben positief geadviseerd over verzoekers plaatsing. Ondanks het negatieve advies van het OM heeft de directeur, na instemming van de selectiefunctionaris, beslist tot plaatsing van verzoeker bij [...]. Verzoeker heeft zich goed ingezet bij [...]. Hij beschikt sinds januari 2019 over een fulltime baan en richt zich op de toekomst van zijn gezin. Verzoeker is op 27 maart 2019 mondeling geïnformeerd over de terugplaatsing, waarmee abrupt een eind kwam aan zijn traject bij [...]. Volgens [...] is de terugplaatsing voor verzoeker een grote teleurstelling en 'een dikke streep door zijn resocialisatieproces'. Bij de beslissing tot terugplaatsing lijkt geen nieuwe belangenafweging te zijn gemaakt en is geen rekening gehouden met de belangen van verzoeker. Bij het nemen van de beslissing tot terugplaatsing is derhalve onvoldoende zorgvuldigheid betracht, zodat deze beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Reactie directeur

Uit de schriftelijke inlichtingen van de directeur van 16 april 2019 volgt dat verzoeker per

27 maart 2019, na instemming van de selectiefunctionaris, is teruggeplaatst in de p.i. Krimpen aan den IJssel. Aanleiding voor de terugplaatsing van verzoeker is dat op 28 maart 2019 de rapporten van de Inspecties en de Onderzoeksraad voor Veiligheid die zijn opgesteld naar aanleiding van hun onderzoeken naar het detentieverloop van Michael P. openbaar zijn geworden. Tevens is de beleidsreactie van de Minister voor Rechtsbescherming op de rapporten naar de Tweede kamer gestuurd. Uit de rapporten blijkt dat er sprake is van tekortkomingen in de wijze waarop plegers van ernstige gewelds- en zedenmisdrijven die ook psychiatrische zorg behoeven, (kunnen) worden beoordeeld ten behoeve van hun

uitplaatsing en de toekenning van vrijheden. Aan deze conclusies kan de directeur niet voorbij gaan. De directeur dient niet enkel te kijken naar de belangen van verzoeker, maar ook naar de belangen van de samenleving.

De minister heeft de Tweede Kamer geïnformeerd over een zevental maatregelen die hij treft naar aanleiding van de aanbevelingen in de rapporten. Deze maatregelen zullen een aanzienlijke impact hebben op de plaatsing van gedetineerden bij forensische zorgaanbieders, zoals in het geval van verzoeker. Vooruitlopend op deze mededeling heeft de directeur besloten om verzoeker terug te plaatsen, omdat in zijn geval het OM op 1 november 2018 negatief heeft geadviseerd. Op dit advies is niet kenbaar gereageerd, zodat op 27 maart 2019 beslist is tot terugplaatsing van verzoeker. Bij brief van 10 april 2019 heeft de hoofddirecteur van de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) de hiervoor bedoelde maatregelen kenbaar gemaakt. Aan de hand van deze brief zal de directeur opnieuw beoordelen of verzoeker in aanmerking komt voor plaatsing in een forensische zorginstelling, waarbij het rapport van [...] ook betrokken zal worden. De directeur wenst het plaatsingsproces opnieuw te doorlopen.

Beoordeling schorsingsverzoek

De voorzitter stelt vast dat verzoeker sinds 20 december 2018 in het kader van een 'detentievervangende behandeling' verblijft bij [...]. Voorafgaand aan verzoekers plaatsing bij [...] heeft de reclassering het recidiverisico (op het plegen van Opiumwettedelicten) als hoog-gemiddeld ingeschat en het risico op letselschade als laag. Tevens heeft de reclassering positief geadviseerd om verzoeker, in het kader van zijn detentiefasering, in een begeleid wonen traject te plaatsen waarna verzoeker bij [...] is geplaatst.

De directeur verwijst in de inlichtingen naar de brief van 10 april 2019 waarin gesproken wordt over 'plegers van ernstige gewelds- en zedenmisdrijven

die ook psychiatrische zorg behoeven'. Verzoeker valt, gelet op zijn veroordeling voor overtreding van de Opiumwet, niet onder die categorie gedetineerden. Er is voor verzoeker ook geen zorgindicatie afgegeven. Hoewel volgens diezelfde brief bij de plaatsing en de beoordeling van vrijheden niet van een negatief advies van het OM – waar in dit geval sprake van is – afgeweken kan worden, is niet aangevoerd of gebleken dat (ten aanzien van het risico op letselschade) destijds een verkeerde inschatting is gemaakt en ook is niet aangevoerd of gebleken dat inmiddels sprake zou zijn van enig risico op het plegen van een gewelds- of zedenmisdrijf (ofschoon verzoeker nooit voor dergelijke delicten is veroordeeld).

Uit de berichtgeving van [...] blijkt dat het gedrag van verzoeker goed is. Tevens heeft verzoeker sinds januari 2019 een fulltime baan en – zo blijkt uit de brief van zijn werkgever van 26 maart 2019 – wil verzoekers werkgever hem ondersteunen bij zijn resocialisatie. Verzoeker is door terugplaatsing ernstig in zijn belangen geschaad, terwijl zijn gedrag geen enkele aanleiding heeft gegeven voor die terugplaatsing.

Gelet op het bovenstaande moet, naar het voorlopig oordeel van de voorzitter, de beslissing tot terugplaatsing van verzoeker (die niet valt binnen de categorie 'plegers van ernstige gewelds- en zeden misdrijven'), en in welke beslissing een op verzoeker afgestemde belangenafweging geheel ontbreekt, als zodanig onredelijk en onbillijk worden aangemerkt dat er een spoedeisend belang is om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing over te gaan.

Zaaknummer:
[S-19/1406/SGA](#)

Datum uitspraak:
8 april 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. S. Jousma

Trefwoorden:

Plaatsing overplaatsing gevangeniswezen

Samenvatting:

Verzoeker is plotseling door directeur teruggeplaatst in de penitentiaire inrichting vanuit een zorginstelling waar hij sinds mei 2018 verbleef. Terugplaatsing heeft te maken met openbaar gemaakte rapporten over detentieverloop van Michael P. Verzoeker is teruggeplaatst omdat OM destijds negatief had geadviseerd. Naar voorlopig oordeel voorzitter is thans niet door directeur aangevoerd of gebleken dat (ten aanzien van het recidiverisico) destijds een verkeerde inschatting is gemaakt en ook niet dat er inmiddels sprake is van een verhoogd (recidive)risico ten aanzien van verzoeker. Het ging goed met verzoeker in de zorginstelling en zijn einddatum is nabij. Onder deze omstandigheden moet beslissing tot terugplaatsing van verzoeker, waarin een op verzoeker afgestemde belangenafweging ontbreekt, als zodanig onredelijk en onbillijk worden aangemerkt dat er een spoedeisend belang is om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing over te gaan. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43 lid 3)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat laatste het geval en daartoe wordt het volgende overwogen.

Wettelijk kader

In artikel 43, eerste lid, van de Pbw is bepaald dat de gedetineerde recht heeft op sociale verzorging en hulpverlening. Het derde lid bepaalt dat de directeur zorg draagt voor overbrenging van de gedetineerde naar de daartoe bestemde plaats, indien de in het eerste lid omschreven zorg en hulp dit noodzakelijk maken en een dergelijke overbrenging zich verdraagt met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming.

De feiten

Verzoeker is een 40 jarige man die sinds 13 augustus 2014 in detentie verblijft. Hij is op 9 januari 2017 in hoger beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar voor het medeplegen van poging tot doodslag. Hij heeft beroep in cassatie ingesteld en de (fictieve) einddatum is 12 april 2019. Het Openbaar Ministerie (OM) heeft een executie-indicator geplaatst.

Uit het selectieadvies van de p.i. Dordrecht van 16 maart 2018 blijkt dat verzoeker voor de eerste keer een detentie ondergaat. Zijn gedrag in de inrichting is goed, hij heeft de kleurcode "groen". Omdat verzoeker in een fase was gekomen waarin wordt ingezet op het terugdringen van delictgedrag is het adviesrapport van de reclassering geraadpleegd. De rapporteur geeft in dat rapport aan dat de kans op recidive laag wordt ingeschat. De kans op onttrekken aan voorwaarden wordt laag/gemiddeld ingeschat en er is geen sprake van risico op letselschade.

Verzoeker wordt in het selectieadvies door de inrichting voorgesteld voor artikel 43.3 plaatsing bij een 24-uurs zorginstelling voor volwassen mannen met een verstandelijke beperking (hierna: zorginstelling). Rond begin mei 2018 was de verwachting dat er een plaatsje vrijkwam voor verzoeker.

Het OM (ressortsparket Den Bosch) heeft op 23 februari 2018 een negatief advies uitgebracht over de vrijheden van verzoeker. Als reden voor dit negatieve advies is aangekruist "risico van maatschappelijke onrust". Voorts is

aangegeven dat de noodzaak van een artikel 43.3 plaatsing onvoldoende blijkt, dat betrokkene nog een aanzienlijke detentietijd heeft te ondergaan en dat er onvoldoende is onderbouwd waarom hij nu al naar de zorginstelling zou moeten. Het OM meent dat alle bij de straftoepassing betrokken belangen moeten worden gewogen en de belangen van het slachtoffer (die blijvend letsel heeft) en de maatschappij (die geschokt is na een dergelijk feit) eveneens een rol spelen bij het negatieve advies. Niet aangekruist is dat er gevaar bestond dat verzoeker zich zou onttrekken aan de detentie of voor het plegen van nieuwe strafbare feiten.

Bij brief van 20 maart 2018 heeft de selectiefunctionaris op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw ingestemd met een detentievervangende behandeling van verzoeker bij de zorginstelling per 8 mei 2018. Verzoeker is op die datum naar de zorginstelling overgebracht.

Verzoeker is op 22 maart 2019 vanuit de zorginstelling teruggeplaatst in de p.i. Dordrecht. In de op schrift gestelde beslissing van de directeur van 1 april 2019 staat dat de directeur 'van hogerhand is opgedragen om alle gedetineerden welke met een negatief advies van het OM elders verbleven, terug te plaatsen in een gesloten inrichting'.

Toelichting verzoek

Namens verzoeker is op 1 april 2019 beklag ingesteld bij de beklagcommissie en om schorsing verzocht van de beslissing tot terugplaatsing van verzoeker. Verzoeker is op 22 maart 2019 overdonderd met een terugplaatsing. Gezien het feit dat verzoeker zich steeds als een voorbeeldgedetineerde en – nadien bij de zorginstelling – als een 'modelbewoner' (letterlijke bewoordingen van de betrokken reclasseringsmedewerker) heeft gedragen, voorts in ogenschouw nemend dat verzoeker al bijna een jaar in de zorginstelling verbleef en de draad van zijn leven weer nadrukkelijk aan het oppakken was, komt de besluitvorming

als volstrekt onredelijk en onbillijk voor. Een schorsing van de beslissing (die in strijd met de wet is) is geïndiceerd opdat een terugkeer van verzoeker naar de zorginstelling kan worden gerealiseerd.

Reactie directeur

Uit de schriftelijke inlichtingen van de directeur van 2 april 2019 volgt dat verzoeker per 8 mei 2018 geplaatst is in de zorginstelling. De selectiefunctionaris had met de plaatsing ingestemd, het OM had negatief geadviseerd. Verzoeker is vervolgens conform het selectieadvies geplaatst. Als gevolg van een recente toetsing van verzoekers dossier is gebleken dat er onvoldoende zicht is op de risico's die verbonden zijn aan verzoekers verlofsituatie en de daaraan te stellen eisen. Gebleken is dat het OM destijds om advies is gevraagd en dat op 23 februari 2018 negatief is geadviseerd. Volgens het OM bleek onvoldoende de noodzaak tot plaatsing op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw. Verder zijn de belangen van het slachtoffer en de maatschappij volgens het OM onvoldoende gewogen. De directeur heeft daarom besloten de toestemming die met betrekking tot het verlof is gegeven, per direct op te schorten. Aan de hand van een herbeoordeling van het dossier zal worden bezien of en op welke wijze de plaatsing kan worden voortgezet. De directeur ziet het besluit tot plaatsing in de zorginstelling, zonder dat de belangen van het slachtoffer en de maatschappij nader zijn gewogen en zonder nadere onderbouwing van de noodzaak tot plaatsing op grond van 43, derde lid, van de Pbw, als een ambtelijke misslag. De directeur is niet gehouden om een eenmaal gemaakte fout te continueren en daarom is op 22 maart 2019 besloten om klager terug te plaatsen in de inrichting. De motivering van dit besluit is op 1 april 2019 aan verzoeker uitgereikt.

De directeur verzoekt de voorzitter het schorsingsverzoek af te wijzen.

Op 5 april 2019 heeft de directeur de beslissing van 1 april 2019 ingetrokken en vervangen door een nieuwe beslissing. Feitelijk is de inhoud van de

beslissing hetzelfde, maar deze is voorzien van andere overwegingen.

In deze beslissing is onder meer het volgende opgenomen: "Op 22 maart 2019 heb ik besloten u terug te plaatsen in een gesloten inrichting onder mijn beheer. Op 1 april 2019 heb ik u mededeling gedaan van dit besluit. Deze mededeling trek ik hierbij in en vervang ik door een nieuwe mededeling van vandaag. Donderdag 28 maart 2019 zijn de rapporten van de Inspecties en de Onderzoeksraad voor Veiligheid die zijn opgesteld naar aanleiding van hun onderzoeken naar het detentieverloop van Michael P. openbaar geworden. Tevens is de beleidsreactie van de Minister voor Rechtsbescherming op de rapporten naar de Tweede kamer gestuurd. Uit de rapporten blijkt dat er sprake is van tekortkomingen in de wijze waarop plegers van ernstige gewelds- en zedenmisdrijven die ook psychiatrische zorg behoeven, (kunnen) worden beoordeeld ten behoeve van hun uitplaatsing en de toekenning van vrijheden. De minister heeft de Tweede Kamer geïnformeerd over een zevental maatregelen die hij treft naar aanleiding van de aanbevelingen in de rapporten. Deze maatregelen zullen een aanzienlijke impact hebben op de plaatsing van gedetineerden bij forensische zorgaanbieders, zoals in uw geval. Vooruitlopend op deze mededeling heb ik besloten om u terug te plaatsen omdat in uw geval het OM negatief heeft geadviseerd en dit advies niet expliciet is meegewogen in het besluit. Ik vind dat dat wel had moeten gebeuren."

De directeur geeft nu ook nog aan dat hij het OM om een nieuw advies heeft gevraagd en dat hij bereid is mee te werken aan de wens van verzoeker om na zijn v.i.-datum van 12 april 2019 in de zorginstelling te blijven.

Beoordeling schorsingsverzoek

De voorzitter stelt vast dat verzoeker sinds 8 mei 2018 een detentievervangende behandeling ondergaat in de zorginstelling. Op het moment van verzoekers plaatsing aldaar was geen van de betrokken instanties

van oordeel dat er een reëel recidivegevaar was, althans dat blijkt niet uit de overgelegde stukken. Thans - ook niet in de aangepaste beslissing van 5 april 2019 - is niet aangevoerd of gebleken dat er (ten aanzien van het recidiverisico) destijds een verkeerde inschatting is gemaakt en ook is niet aangevoerd of gebleken dat er inmiddels sprake is van een verhoogd (recidive)risico ten aanzien van verzoeker. Daartegenover staat dat verzoeker al bijna een jaar in de zorginstelling verblijft en dat is bevestigd dat het daar goed ging. Bovendien is verzoekers fictieve einddatum zeer nabij. Onder deze omstandigheden moet, naar het voorlopig oordeel van de voorzitter, de beslissing tot terugplaatsing van verzoeker, waarin een op verzoeker afgestemde belangenafweging ontbreekt, als zodanig onredelijk en onbillijk worden aangemerkt dat er een spoedeisend belang is om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing over te gaan

-----
Zaaknummer:
S-19/1192/SGA

Datum uitspraak:
4 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:
Bewegingsvrijheid binnen de inrichting

Samenvatting:
Beslissing dat verzoeker zich alleen onder begeleiding van personeel door p.i. mag bewegen, niet strijdig met wettelijk voorschrift of onredelijk of onbillijk. Aan beslissing kleeft wel een gebrek omdat aan begeleiding geen termijn is gesteld. Voor de termijn zou aansluiting gezocht kunnen worden bij jurisprudentie beroepscommissie mbt GVM-maatregelen, waarin is bepaald dat maandelijks een belangenafweging dient plaats te vinden omtrent voortdrijving van noodzaak van maatregelen. Ook aanbeveling om beslissing op schrift te

stellen. Nu die termijn nog niet is verstreken, op voorhand geen reden voor toewijzing verzoek.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 60)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat niet het geval.

Uit de inlichtingen van de directeur van 27 februari 2019 volgt dat verzoekers gedrag naar vrouwelijke personeelsleden als onwenselijk wordt gezien. Verzoeker heeft verschillende vrouwelijke personeelsleden lastiggevallen door (liefdes)brieven te schrijven. Daarnaast is aan verzoeker een nieuwe casemanager toegewezen, omdat zijn eerdere (vrouwelijke) casemanager zich niet prettig voelde in het contact met verzoeker. Hij heeft een geschiedenis met betrekking tot het lastig vallen van vrouwelijk personeel. Verzoeker wordt niet beperkt in zijn vrijheden. Hij mag deelnemen aan alle activiteiten. De directeur stelt dat het niet wenselijk is dat verzoeker alleen wordt gelaten met vrouwelijk personeel. Om de veiligheid van het (vrouwelijk) personeel, maar ook van verzoeker zelf te waarborgen is het volgens de directeur noodzakelijk dat verzoeker onder begeleiding van het personeel zich voortbeweegt binnen de p.i.

De voorzitter overweegt als volgt.

Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is de door de directeur genomen beslissing niet in strijd met een wettelijk voorschrift en gelet op de door de directeur omschreven feiten en

omstandigheden ook niet onredelijk of onbillijk.

Echter, aan de beslissing kleeft naar het voorlopig oordeel van de voorzitter een gebrek.

De directeur heeft namelijk geen termijn verbonden aan de begeleiding, zodat het voor verzoeker niet duidelijk is hoelang deze begeleiding zal worden toegepast.

Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter zou voor de termijn aansluiting gezocht kunnen worden bij de jurisprudentie van de beroepscommissie over de GVM-maatregelen, waarin is bepaald dat de directeur minimaal maandelijks een belangenafweging dient te maken omtrent (de voortduring) van de noodzaak van de maatregelen

(zie RSJ 4 februari 2013, 12/2694/GA). Voorts verdient het naar het voorlopig oordeel van de voorzitter aanbeveling om de beslissing op schrift te stellen. Nu er nog geen maand is verstreken sinds het nemen van de beslissing is er geen aanleiding om het verzoek om die reden toe te wijzen.

Zaaknummer:
S-19/1183/SGA

Datum uitspraak:
27 februari 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, in
tegenwoordigheid J.A. van der Veen,
secretaris

Trefwoorden:
Disciplinaire straffen straftoemeting
Schorsing procedureel

Samenvatting:
Aan verzoeker is een disciplinaire straf opgelegd van 14 dagen opsluiting in eigen cel, zonder televisie, radio en koelkast. Met betrekking tot het verwijderen van de radio en de koelkast overweegt de voorzitter, voorlopig oordelend, dat de Sanctiekaart 2016, de

Pbw alsmede de huisregels van de p.i. Ter Apel, geen grondslag geven voor het opleggen van een dergelijke 'extra' straf. Daarnaast is de 'extra' straf zo geformuleerd dat deze nog kan doorlopen na afloop van de 14 dagen straf, daar de radio en koelkast pas teruggegeven zullen worden 'indien verzoeker zich aan de basale regels van de inrichting weet te houden'. Door de directeur is niet duidelijk gemaakt hoe en door wie dit getoetst wordt. Het verzoek wordt toegewezen ten aanzien van het verwijderen van de radio en de koelkast.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 51 jo 60)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat ten dele het geval.

Verzoeker is een disciplinaire straf van veertien dagen eigen cel, zonder televisie, radio en koelkast, opgelegd wegens de vondst van een telefoon op cel en het door verzoeker klemzetten van de celdeur. Verzoeker stelt dat de opgelegde straf disproportioneel is en medegegedetineerden voor een vergelijkbaar incident een lagere straf opgelegd hebben gekregen.

Uit de inlichtingen van de directeur, waaronder het schriftelijk verslag van 13 februari 2019, blijkt dat bij een inspectie van verzoekers cel een mobiele telefoon in de stoelpoot op verzoekers cel is aangetroffen. Om de cel binnen te komen moest het personeel meerdere malen hard tegen de deur duwen, slaan en schoppen omdat verzoeker een lepel tussen het kozijn en de deur geduwd had

zodat deze niet of moeilijk open te krijgen was. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker erkent dat hij de telefoon in zijn cel had. Daarnaast volgt dat verzoeker tijdens de afhandeling van het schriftelijk verslag, ongeïnteresseerd was en niet in gesprek wilde met de directeur over de geconstateerde feiten. Vanwege het klemzetten van de deur en gelet op de grote inbreuk op de veiligheid die daarmee gepaard gaat, heeft de directeur beslist dat – naast de televisie – ook de radio en de koelkast van verzoekers cel verwijderd worden. Wanneer de opgelegde straf tenuitvoergelegd is en verzoeker laat zien zich aan de basale regels te kunnen houden, zal hij de televisie, radio en koelkast weer op cel terugkrijgen.

Uit de ‘Sanctiekaart 2016 Landelijk’, waarin het landelijk geldende sanctiebeleid is vastgelegd, volgt dat voor het bezit van een mobiele telefoon in beginsel een disciplinaire straf van maximaal tien dagen eigen cel opgelegd kan worden. De directeur is daarvan ten nadele van verzoeker afgeweken en heeft in zijn beslissing gemotiveerd aangegeven waarom hij in afwijking daarvan opsluiting van veertien dagen in eigen cel of verblijfsruimte noodzakelijk achtte. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is de straf voor zover deze veertien dagen opsluiting in eigen cel of verblijfsruimte zonder televisie betreft, niet onredelijk of onbillijk.

Uit de beslissing van de directeur blijkt voorts dat gedurende de opgelegde straf tevens de radio en koelkast van verzoekers cel zijn verwijderd. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter bieden de ‘Sanctiekaart 2016 Landelijk’, artikel 50 van de Pbw alsmede de Huisregels van de p.i. Ter Apel onder 8.2 (versie maart 2016), geen grondslag voor het opleggen van een dergelijke ‘extra’ straf. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter ontbreekt een adequate uitleg over het opleggen van deze ‘extra’ straf. Daarbij komt nog dat deze ‘extra’ straf zo is geformuleerd dat deze na afloop van de veertien dagen nog kan doorlopen daar de radio en de koelkast pas teruggegeven zullen worden ‘indien verzoeker zich aan de basale

regels van de inrichting weet te houden’. De directeur heeft niet duidelijk gemaakt hoe en door wie dit getoetst wordt. Het verzoek zal daarom ten aanzien van het verwijderen van de radio en de koelkast worden toegewezen.

Zaaknummer:
[R-19/3416/GB](#)

Datum uitspraak:
9 mei 2019

Beroepscommissie:
mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van bc. L. Vis-van Alff, secretaris

Trefwoorden:
Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:
Geen sprake van een door klager ingediend bezwaarschrift tegen de oproep zich op 23 april 2019 te melden in de p.i. Lelystad, maar klager heeft op 13 maart 2019 een verzoek tot plaatsing in een b.b.i. op grond van artikel 18 Pbw gedaan. Klager daarom ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in bezwaar wegens termijnoverschrijding. Nu geen beslissing is genomen op het verzoek van klager om in een b.b.i. te worden geplaatst, dient de Minister dat alsnog te doen. Beroep gegrond en opdracht tot nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, 18)

Rechtsoverwegingen:
De beroepscommissie is, anders dan de Minister, van oordeel dat geen sprake is van een door klager ingediend bezwaarschrift tegen de oproep zich op 23 april 2019 te melden in de p.i. Lelystad, maar dat klager op 13 maart 2019 een verzoek tot plaatsing in een b.b.i. op grond van artikel 18 van de Pbw heeft gedaan. Klager heeft aangegeven geen bezwaar te willen indienen omdat hij begrijpt dat hij de aan hem opgelegde gevangenisstraf moet ondergaan. Klager heeft vijf maanden na de oproep tot melden een

verzoek tot plaatsing in een b.b.i. ingediend. Ten onrechte heeft de Minister het verzoek tot plaatsing in een b.b.i. als een bezwaarschrift aangemerkt en klager daarin niet-ontvankelijk verklaard vanwege termijnoverschrijding. Nu geen beslissing is genomen op het verzoek van klager om in een b.b.i. te worden geplaatst, dient de Minister dat alsnog te doen. De beroepscommissie verklaart het beroep gegrond, vernietigt de bestreden beslissing en draagt de Minister op een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van haar uitspraak binnen een termijn van één week na ontvangst daarvan.

Zaaknummer:
R-19/3025/GB

Datum uitspraak:
14 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van bc. L. Vis-van Alff, secretaris

Trefwoorden:
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen; Eerste plaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:
Zelfmelder. Klager wil direct in b.b.i. geplaatst worden. Volgens de Minister vindt de tenuitvoerlegging van lopende vonnissen plaats in normaal beveiligde inrichtingen en niet in b.b.i.'s en is de directe plaatsing van zelfmelders in b.b.i.'s afgeschaft bij de wijziging van de Regeling op 29 augustus 2013 (Stcrt. Nr. 25079). Uit die wijziging blijkt echter niet dat zelfmelders niet in een b.b.i. kunnen worden geplaatst. De Minister heeft wel degelijk de bevoegdheid zelfmelders, en dus ook klager, direct in een b.b.i. te plaatsen. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Pbw art.17, Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art.3)

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft te kennen gegeven geen bezwaar te hebben tegen de aanstaande tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf en opgelucht te zijn eindelijk de opgelegde gevangenisstraf te kunnen ondergaan. Hij wil zijn detentie echter meteen in een b.b.i. starten, zodat hij meer vrijheden heeft om bepaalde handelingen te verrichten in het kader van zijn bedrijf en zijn partner ook meer steun kan bieden. Namens de Minister is opgemerkt dat geen mogelijkheid bestaat klager meteen in een b.b.i. te plaatsen en dat de Minister daartoe niet bevoegd is. De Minister merkt op dat de tenuitvoerlegging van lopende vonnissen plaatsvindt in normaal beveiligde inrichtingen en niet in b.b.i.'s en dat directe plaatsing van zelfmelders in b.b.i.'s is afgeschaft bij de wijziging van de Regeling op 29 augustus 2013 (Stcrt. Nr. 25079). Uit voornoemde wijziging blijkt echter niet dat zelfmelders niet in een b.b.i. kunnen worden geplaatst. In de toelichting van voornoemde wijziging staat dat de verplichting zelfmelders bij een eerste plaatsing in een b.b.i. te plaatsen vervalt. Ook is daarin opgenomen dat de eerste plaatsing van een zelfmelder met een straf korter dan twee jaar in een b.b.i. plaatsvindt. Het argument van de Minister dat zelfmelders niet meteen in een b.b.i. kunnen worden geplaatst, berust dan ook op een onjuiste lezing van de Regeling. De Minister heeft wel degelijk de bevoegdheid zelfmelders, en dus ook klager, direct in een b.b.i. te plaatsen. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. De Minister zal worden opgedragen met inachtneming van deze uitspraak binnen twee weken na ontvangst daarvan een nieuwe beslissing te nemen. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:
R-19/2541/GB

Datum uitspraak:
11 maart 2019

Beroepscommissie:

mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Tegemoetkoming financieel;
Plaatsing/overplaatsing VRIS

Samenvatting:

Afwijzing verzoek overplaatsing van p.i. Ter Apel naar locatie De Schie. Betreft nieuwe beslissing na gegrondverklaring (R-583). Sprake van bijzondere omstandigheden vanwege klagers lange strafrestant, het uitblijven van bezoek van zijn kinderen en de onduidelijkheid rond klagers daadwerkelijke uitzetting. Niet valt in te zien waarom de alternatieven van de selectiefunctionaris, incidenteel verlof en overplaatsing gedurende bezoek van familie, minder bezwaarlijk zouden zijn. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing en tegemoetkoming € 50,=. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20b; Pbw art. 18)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klagers verzoek tot overplaatsing is op 17 mei 2018 afgewezen. Daarover overwoog de beroepscommissie op 10 december 2018 als volgt (R-583):

“4.1. Ingevolge artikel 20 b van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden worden in de inrichtingen of afdelingen voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen die vreemdelingen geplaatst die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben in de zin van art. 8 van de Vreemdelingenwet 2000 en ten aanzien van wie voorlopige hechtenis of gevangenhouding, een vrijheidsstraf of een maatregel tot plaatsing in een inrichting voor stelselmatige daders ten uitvoer wordt gelegd. In beginsel valt klager in deze categorie gedetineerde vreemdelingen. In beginsel weegt de uitvoering van het beleid om voor genoemde categorie gedetineerden een speciale locatie aan te wijzen zwaarder

dan eventuele problemen ten aanzien van de reisafstand voor het bezoek.

4.2. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris moet bij afweging van alle in aanmerking komende belangen evenwel als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie acht in het onderhavige geval omstandigheden aanwezig die tot een ander oordeel kunnen leiden. Immers, vast staat dat klagers einddatum detentie is bepaald op 25 april 2025. Verder is uit de stukken naar voren gekomen dat klager sinds zijn plaatsing in de p.i. Ter Apel op 15 mei 2017 weliswaar in de gelegenheid is gesteld bezoek te ontvangen, maar gedurende zijn gehele verblijf aldaar geen bezoek van zijn kinderen heeft gehad. Daarbij komt dat nog niet bekend is of hij daadwerkelijk uitgezet zal gaan worden. Vorenstaande in onderling verband en samenhang bezien leidt tot het oordeel dat onder deze omstandigheden het op dit moment handhaven van klagers verblijf in de p.i. Ter Apel als onredelijk en onbillijk gezien moet worden. Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. De selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.”

4.2. De selectiefunctionaris heeft op 24 december 2018 een nieuwe beslissing genomen en het verzoek daarin wederom afgewezen. De selectiefunctionaris stelt zich daarbij op het standpunt dat klagers strafrestant geen verschil maakt bij de beoordeling of plaatsing in de p.i. Ter Apel is aangewezen, vaststaat dat hij ongewenst is verklaard en de onduidelijkheid of klager daadwerkelijk wordt uitgezet geen schorsende werking heeft ten aanzien van zijn ongewenstverklaring. Om bezoek van zijn kinderen te ontvangen, kan klager naar een andere inrichting overgebracht worden voor de duur van het bezoek of incidenteel verlof

aanvragen. Van deze gelegenheden heeft klager (nog) geen gebruik gemaakt. De beroepscommissie is nochtans van oordeel dat de bestreden beslissing als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt. Hiertoe overweegt zij als volgt.

4.3. In de toelichting bij artikel 20b staat, voor zover hier relevant, het volgende (Stcrt. 2009, nr. 56):
“Deze groep [strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen] onderscheidt zich in die mate van andere (groepen) gedetineerden dat zij in beginsel na het ondergaan van hun straf niet in de Nederlandse samenleving zullen terugkeren. Dit rechtvaardigt een beleid waarbij deze groep wordt geselecteerd voor een inrichting waarin de detentie mede dienstbaar wordt gemaakt aan de voorbereidingen op het vertrek uit Nederland en de terugkeer naar het land van herkomst. De bijzondere opvang zorgt ervoor dat voldoende ruimte kan worden geboden aan de activiteiten van de Dienst Terugkeer & Vertrek (DT&V) en andere (keten)partners die een rol spelen bij het realiseren van het vertrek uit Nederland en de terugkeer naar het land van herkomst. [...] Bovendien brengt een start van de werkzaamheden van de DT&V reeds tijdens de strafrechtelijke detentie van de vreemdeling met zich mee, dat deze niet (meer) plaats behoeven te vinden tijdens een eventuele vreemdelingenbewaring na detentie. Daarmee wordt intrinsiek de duur bekort van de vrijheidsbeneming van de vreemdeling op bestuursrechtelijke gronden, hetgeen recht doet aan het ultimatum remedium-karakter van de vreemdelingenbewaring. [...] Het tweede lid van artikel 20b maakt het mogelijk om inrichtingen te bestemmen voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen met een strafrestant van ten minste vier maanden, en die met een strafrestant van minder dan vier maanden. Dit onderscheid is zinvol omdat in de laatste fase van de detentie de werkzaamheden van de DT&V en de concrete voorbereidingen op het vertrek van de gedetineerde meer centraal zullen staan in het te voeren regime en dagprogramma binnen de inrichting voor

strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen. [...] Opgemerkt kan worden dat de DT&V zitting heeft in het gedetineerdenberaad en in dat kader voorstellen kan doen voor een bepaald programma voor een gedetineerde, met bijvoorbeeld specifiek op terugkeer gerichte activiteiten, dat de resocialisatie in het land van herkomst ten goede komt. [...] Artikel 20b laat onverlet dat plaatsing van een strafrechtelijk gedetineerde vreemdeling op een afdeling of in een inrichting met een andere bestemming voorrang kan hebben. Het vierde lid maakt duidelijk dat dit in ieder geval zo is indien plaatsing op de terroristenafdeling (artikel 20a) is geïndiceerd. Het kan echter ook gaan om vrouwelijke gedetineerden, voor wie plaatsing in een voor vrouwen bestemde inrichting is aangewezen, gedetineerden die niet gemeenschapsgeschikt zijn, extreem vluchtgevaarlijk zijn, beheersproblemen veroorzaken of zorg nodig blijken te hebben die alleen elders voorhanden is. De voorbereiding op het vertrek uit Nederland vindt dan vanuit een dergelijke inrichting plaats.”

4.4. Uit deze toelichting concludeert de beroepscommissie het volgende. Artikel 20b van de Regeling heeft tot doel de activiteiten van de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) en (keten)partners rond het vertrek van de gedetineerde te vergemakkelijken, de (bestuursrechtelijke) vreemdelingbewaring te verkorten en bij te dragen aan de resocialisatie van de gedetineerde in het land waarnaartoe deze zal worden uitgezet. In het tweede lid wordt onderkend dat het strafrestant verschil maakt met betrekking tot de voorbereidingen die de DT&V heeft te verrichten. Het (thans) derde lid voorziet in de mogelijkheid af te wijken van het artikel, wanneer plaatsing in een andere inrichting aangewezen is. De daarop volgende opsomming in de toelichting dient kennelijk niet als limitatief te worden opgevat, wat reeds volgt uit het feit dat in de wettekst slechts één voorbeeld wordt beschreven waarin in ieder geval moet worden afgeweken van het artikel.

4.5. Een en ander neemt niet weg dat sprake moet zijn van uitzonderlijke omstandigheden, voordat wordt afgeweken van het bepaalde in (het eerste lid van) artikel 20b. Dit heeft de beroepscommissie al meermaals tot uitdrukking gebracht in eerdere uitspraken (zie recent bijvoorbeeld RSJ 27 november 2018, R-18/1685/GB en RSJ 10 juli 2018, R-94).

4.6. De beroepscommissie heeft in haar eerdere uitspraak, weergegeven onder 4.1., (impliciet) geoordeeld dat ten aanzien van klager sprake is van uitzonderlijke omstandigheden, vanwege klagers lange strafrestant, het uitblijven van bezoek van zijn kinderen en de onduidelijkheid rond klagers daadwerkelijke uitzetting. Gelet op het onder 4.4. overwogene, is dit oordeel in lijn met het doel en de voorziene afwijkingen van artikel 20b, zoals die naar voren komen in de toelichting bij dat artikel. Klagers lange strafrestant betekent immers een vooralsnog beperkte rol van de voorbereidingen van DT&V en het nog niet ophanden zijn van een eventuele vreemdelingenbewaring en de onduidelijkheid rond klagers daadwerkelijke uitzetting impliceert een relatief beperkte belang van de voorbereiding van resocialisatie in het land van herkomst, terwijl klager en zijn kinderen een groot en rechtens te respecteren belang hebben om elkaar te zien.

4.7. De aangedragen alternatieven – incidenteel verlof en bezoek in een andere inrichting waar klager voor de duur van dat bezoek zou kunnen verblijven, en dat tot 2025 – vergen naar hun aard onredelijk veel van het justitieel apparaat en de wettelijke mogelijkheden daartoe zijn hier niet primair voor bedoeld. Daarom valt niet in te zien waarom deze alternatieven minder bezwaarlijk zijn dan klagers overplaatsing naar – bijvoorbeeld – de locatie De Schie.

4.8. Gelet op het voorgaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de bestreden beslissing vernietigen en, gelet op de wetwijziging van 1 januari 2019, Stb. 2018, 498, de

Minister voor Rechtsbescherming (de Minister) opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van haar uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. Zij ziet voorts aanleiding aan klager een tegemoetkoming toe te kennen voor de periode tussen de bestreden beslissing en de uiterste datum waarop de Minister een nieuwe beslissing dient te nemen. De hoogte hiervan stelt zij vast op € 50,=.

Zaaknummer:
R-18/1647/GB

Datum uitspraak:
14 februari 2019

Beroepscommissie:
mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:
Plaatsing/overplaatsing EBI

Samenvatting:
Nieuwe plaatsingsbeslissing in EBI na eerder gegrond verklaard beroep. Extreem vluchtrisico is op dit moment voldoende aannemelijk geworden. Beroepscommissie acht het van belang te letten op de informatie over het verloop van de zogenoemde Moco-oorlog en de daarin plaatsgevonden liquidaties. Aannemelijk is geworden dat ook sprake is van een onaanvaardbaar maatschappelijk risico bij klager in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten. Beslissing selectiefunctionaris kan thans niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 6, 26)

Rechtsoverwegingen:
4.1. De EBI is aangewezen als h.v.b. en gevangenis voor mannen en vrouwen met een regime van beperkte gemeenschap, een individueel regime en een extra beveiligingsniveau.

4.2. Ten tijde van de te nemen beslissing konden op grond van artikel 6 van de Regeling gedetineerden in de EBI worden geplaatst die:

a. een extreem vluchtrisico vormen en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, of:

b. bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is.

4.3. Artikel 26 van de Regeling noemt de voorwaarden die in acht dienen te worden genomen bij de beslissing tot plaatsing in de EBI en de beslissing tot verlenging van het verblijf in de EBI elke zes maanden daarna.

4.4. Een plaatsing in de EBI dient als een ultimum remedium te worden aangemerkt. Het karakter van een dergelijke uiterste maatregel brengt mee dat deze niet eerder kan worden toegepast dan na afweging van andere, in het bijzonder minder ingrijpende alternatieven. De selectiefunctionaris heeft in haar beslissing kenbaar gemaakt waarom een minder ingrijpend alternatief thans niet mogelijk is en dat alleen plaatsing in de EBI als ultimum remedium volstaat om het vluchtrisico en risico op maatschappelijke onrust in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten tot een minimum te beperken.

4.5. De beroepscommissie stelt vast dat uit de reactie van de selectiefunctionaris alsmede van klagers raadsman op het verslag van horen volgt dat de tenlastelegging van hetgeen aan klager wordt verweten inmiddels is uitgebreid. Aan klager is thans ten laste gelegd deelname aan een criminele organisatie, waarbij de deelname van de criminele organisatie ook ziet op moord.

4.6. De beroepscommissie dient te beoordelen of de bestreden beslissing op grond van de toen beschikbare informatie als niet onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Het onderhavige beroep richt zich tegen een, in opdracht van de beroepscommissie genomen nieuwe beslissing van de selectiefunctionaris.

Uit de aan het dossier toegevoegde rapportage van het GRIP van 14

september 2018 volgt dat, hoewel er op dit moment geen actuele concrete informatie is dat klager zal ontvluchten tijdens klagers detentie in Nederland, de ernst en waarschijnlijkheid zijn toegenomen. Dat op dit moment sprake is van een extreem vluchtrisico is naar het oordeel van de beroepscommissie voldoende aannemelijk geworden op grond van de omstandigheid dat klager over geld, macht en middelen beschikt om hulp te kunnen organiseren bij een mogelijke ontvluchting en het lange tijd onder de radar te blijven, volgens informatie kan beschikken over valse legitimatiebewijzen en over een huis in Dubai zou beschikken, een en ander in onderling verband en samenhang bezien. Voorts heeft klager zes advocaten ter beschikking gehad om uitlevering aan Nederland te voorkomen. Bovendien acht de beroepscommissie van belang te letten op de informatie over het verloop van de zogenoemde Moco-oorlog en de daarin plaatsgevonden liquidaties, kennelijk telkens met het oogmerk van collusie door het doen verdwijnen van mogelijke belastende getuigen of hen onder druk te zetten, in het kader waarvan klager zowel opdrachtgever als -na ontvluchting- slachtoffer zou kunnen zijn.

Uit al het voorgaande, in onderling verband en samenhang bezien, is naar het oordeel van de beroepscommissie aannemelijk geworden dat ook sprake is van een onaanvaardbaar maatschappelijk risico bij klager in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, als bedoeld in artikel 6 onder a van de Regeling.

4.7. Alles afwegende is de beroepscommissie dan ook van oordeel dat de op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, thans niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Hetgeen klager heeft aangevoerd over de bezoekmogelijkheden is onvoldoende zwaarwegend om tot een ander oordeel te kunnen komen, nu blijkens de stukken klager wekelijks bezoek ontvangt van zijn familie of vriendin (als zij in Nederland zijn). Daarnaast heeft klager

een aanvraag gedaan voor bezoek zonder glas, welke aanvraag is gehonoreerd en ook heeft plaatsgevonden.

De beroepscommissie overweegt ten overvloede dat bij, indien daarvan sprake is, een verlenging van het verblijf van klager in de EBI telkens dient te worden beoordeeld of de plaatsing in de EBI nog proportioneel en nodig is of dat (al dan niet met toepassing van specifieke beveiligingsmaatregelen) met plaatsing in een inrichting met een minder beperkend regime kan worden volstaan.

Zaaknummer:
[R-18/1654/GM](#)

Datum uitspraak:
6 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J.C. Koens, voorzitter, drs.
K.M.P.A.M. Habryka en dr. ing. C.J.
Ruissen, leden, in tegenwoordigheid van
mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:
Medische verzorging behandeling;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:
Uitgangspunt is dat door arts voorgestelde behandeling niet zonder overleg met de patiënt gewijzigd kan worden. In dit geval extra aanleiding klager vooraf te informeren aangezien klager zich vanwege belaste familieanamnese zorgen maakte over verwijderd weefsel. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 25,=. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)

Rechtsoverwegingen:
In het medisch dossier wordt omtrent de skintag – voor zover hier relevant – vermeld dat op 20 juli 2018 de skintag is verwijderd met een scherpe schaar en voor een PA is opgestuurd. Op 23 juli 2018 blijkt er geen formulier beschikbaar te zijn en oordeelt een andere arts dat een PA niet noodzakelijk is. Klager werd via een patiëntenbriefje hierover geïnformeerd.

De beroepscommissie neemt als uitgangspunt dat een door de arts voorgestelde behandeling, in dit geval het insturen van het weefsel voor een PA-onderzoek, niet zonder overleg met de patiënt kan worden gewijzigd. In dit geval was er naar het oordeel van de beroepscommissie ook extra aanleiding klager vooraf hierover te informeren, aangezien hij zich vanwege de belaste familieanamnese zorgen maakte over het weefsel. De inrichtingsarts heeft in zijn reactie op de klacht ook erkend dat de communicatie op een andere manier had moeten plaatsvinden en heeft hiervoor ook excuses aangeboden.

De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien van oordeel dat het handelen van de inrichtingsarts moet worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen en stelt deze vast op € 25,=.

Zaaknummer:
[R-19/2858/GV](#)

Datum uitspraak:
24 april 2019

Beroepscommissie:
mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA,
leden, in tegenwoordigheid van M.G.
Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:
Aannemelijk dat Minister binnen (zeer) afzienbare tijd i.h.k.v. een WETS-procedure de Nederlandse rechterlijke uitspraak, waarbij aan klager een vrijheidsbenemende sanctie is opgelegd, aan Polen zal toezenden. Gelet hierop en op het feit dat klager zich d.m.v. strafoverdracht in zijn eigen taal en land op de terugkeer in de Poolse

samenleving kan voorbereiden, staat in dit geval een reeds opgestart WETS-procedure in de weg aan het verlenen van strafonderbreking. Hoewel de Minister de slachtofferbelangen onvoldoende met (concrete) informatie heeft onderbouwd, rechtvaardigt ook de aan klager opgelegde schadevergoedingsmaatregel de afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a))

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van zeven jaren met aftrek, wegens – kort gezegd – medeplegen van wederrechtelijke vrijheidsberoving, meermalen gepleegd, en medeplegen van gekwalificeerde diefstal. Aansluitend dient hij een uitleveringsdetentie van tien dagen te ondergaan, ten behoeve van zijn overlevering aan de Poolse justitiële autoriteiten. Voorts heeft klager een betalingsverplichting in verband met een schadevergoedingsmaatregel van € 10.816,52. De einddatum van klagers detentie is, behoudens de mogelijkheid van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling, bepaald op 19 januari 2021. De eerst mogelijk datum voor het verlenen van strafonderbreking was op 10 augustus 2018.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers eerste verzoek om strafonderbreking in het kader van artikel 40a van de Regeling. Als gronden voor afwijzing zijn vermeld de omstandigheid dat klager aan de Poolse justitiële autoriteiten zal worden overgeleverd, de omstandigheid dat de aan klager opgelegde gevangenisstraf in het kader van een WETS-procedure aan de Poolse justitiële autoriteiten zal worden overgedragen, de belangen van de slachtoffers en een betalingsverplichting in verband met een schadevergoedingsmaatregel.

Klaagster behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor

onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend, nadat ten minste tweederde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Uit de toelichting op artikel 40a van de Regeling volgt dat redenen kunnen bestaan die zich tegen het verlenen van strafonderbreking kunnen verzetten. Daarbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde door het door de vreemdeling gepleegde delict was geschokt (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

De opnemingsmogelijkheid van strafonderbreking aan vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland vloeit voort uit de wijziging van de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling (Stb. 2011, 545). Op grond van artikel 15, derde lid onder c, van het Wetboek van Strafrecht komen veroordeelde vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000, niet (langer) voor de v.i.-regeling in aanmerking. Strafonderbreking is (mede) bedoeld om niet rechtmatig in Nederland verblijvende criminele vreemdelingen die moeilijk of niet uitzetbaar zijn, te bewegen om mee te werken aan (vrijwillige) terugkeer naar het land van herkomst.

Uit de inlichtingen van de Minister volgt dat de Poolse justitiële autoriteiten door middel van een Europees Aanhoudingsbevel om klagers overlevering hebben verzocht, in verband met een onherroepelijke veroordeling tot een gevangenisstraf van twee jaren en een geldboete ter zake van (gekwalificeerde) diefstal. Namens de Minister is echter te kennen gegeven dat het belang van een overlevering van klager aan de Poolse justitiële autoriteiten ten onrechte aan de

bestreden beslissing ten grondslag is gelegd. De beroepscommissie zal deze grond dan ook buiten beschouwing laten.

Aan de afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking zijn de belangen van de slachtoffers van het door klager gepleegde misdrijf ten grondslag gelegd. Zoals de beroepscommissie eerder heeft overwogen, dient een afwijzing van een verzoek om strafonderbreking, die is gebaseerd op belangen van slachtoffers en/of nabestaanden die zich tegen het verlenen van strafonderbreking zouden verzetten, met informatie (concreet) te zijn onderbouwd. Dat kan informatie zijn over de impact van een eventueel te verlenen strafonderbreking op slachtoffers en/of nabestaanden, welke informatie bij de slachtoffers en/of nabestaanden is ingewonnen. Blijkens de inlichtingen van de Minister heeft een van de slachtoffers – naar aanleiding van de eventuele uitzetting of strafonderbreking van klagers mededader – te kennen gegeven dat de veroordeelde geen voordeel mag halen uit zijn veroordeling. Het slachtoffer is het daarom niet eens met een eventuele uitzetting of kwijtschelding van het schadevergoedingsbedrag. Dit argument is op zichzelf onvoldoende om aan te nemen dat de belangen van slachtoffers zich in klagers geval tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. De Minister heeft deze belangen, waaronder de impact van een eventueel te verlenen strafonderbreking op de slachtoffers, dan ook niet, althans onvoldoende, met (concrete) informatie gestaafd.

De Minister heeft klagers verzoek om strafonderbreking voorts afgewezen, nu bij klager thans sprake is van een lopende WETS-procedure. De beroepscommissie ziet zich gesteld voor de vraag of in klagers geval de reeds opgestarte procedure in het kader van de WETS in de weg staat aan het verlenen van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling. De beroepscommissie heeft in dit verband kennisgenomen van de beschikking van 21 maart 2019 van de penitentiaire kamer van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden. Het hof heeft in deze uitspraak overwogen dat de

Minister, bij afweging van de betrokken belangen, in redelijkheid heeft kunnen komen tot de voorgenomen beslissing tot overdracht aan de Poolse justitiële autoriteiten van de verdere tenuitvoerlegging van de aan klager in Nederland opgelegde onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat de Minister zich voldoende ervan heeft vergewist dat de verdere tenuitvoerlegging van de aan klager opgelegde gevangenisstraf in de uitvoerende lidstaat kan bijdragen aan klagers maatschappelijke re-integratie in Polen. Nu – gezien voormelde overwegingen van het hof – in klagers geval wordt voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de WETS, kan worden aangenomen dat de Minister binnen (zeer) afzienbare tijd de Nederlandse rechterlijke uitspraak, waarbij aan klager een vrijheidsbenemende sanctie is opgelegd, aan de Poolse justitiële autoriteiten zal toezenden, met het oog op het aldaar ten uitvoer te leggen resterende gedeelte van klagers straf. Gelet hierop, mede in het licht van het feit dat klager door middel van strafoverdracht de mogelijkheid wordt geboden zich in zijn eigen taal en land voor te bereiden op de terugkeer in de Poolse samenleving, rechtvaardigt de omstandigheid dat sprake is van een lopende WETS-procedure, in dit geval een afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking.

Daarnaast is gebleken dat klager een betalingsverplichting heeft ter zake van een opgelegde schadevergoedingsmaatregel van € 10.816,52. Een schadevergoedingsmaatregel houdt in betaling aan de Staat ten behoeve van slachtoffers en/of nabestaanden. Het gegeven dat een veroordeelde vreemdeling nog een schadevergoeding moet betalen, kan op zichzelf aan het verlenen van strafonderbreking in de weg staan. Daarbij dient een balans te bestaan tussen de omvang van de te betalen vergoeding en de mate waarin de gevangenisstraf door de verzochte strafonderbreking zou worden verkort. De beroepscommissie is van oordeel dat een schadevergoeding van voornoemde omvang en de omstandigheid dat klager

in beperkte mate met betaling daarvan is gestart, ook in relatie tot de mate waarin klagers gevangenisstraf door de verzochte strafonderbreking zou worden verkort, een afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking rechtvaardigen.

Gelet op het voorgaande is sprake van omstandigheden die een contra-indicatie vormen voor het verlenen van strafonderbreking. De beslissing van de Minister kan daarom, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
[R-19/2790/GV](#)

Datum uitspraak:
24 april 2019

Beroepscommissie:
mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA,
leden, in tegenwoordigheid van P. de
Vries, secretaris

Trefwoorden:
Algemeen verlof

Samenvatting:
Het feit dat klager de Nederlandse en Engelse taal niet/onvoldoende beheerst, staat in beginsel niet in de weg aan het verlenen van algemeen verlof en daarmee de voorbereiding op zijn terugkeer in de maatschappij. Minister kan d.m.v. een tolk het aan klager opgelegde locatieverbod en -gebod in zijn eigen taal uitleggen. Bij overtreding daarvan kan de reclassering klager geen aanwijzingen geven, maar de politie kan wel worden ingeschakeld. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)

Rechtsoverwegingen:
Klager ondergaat een gevangenisstraf van dertig maanden met aftrek, wegens verkrachting. Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers tweede verlofaanvraag. Hij kan in totaal vijf

verlofaanvragen indienen. Vooropgesteld dient te worden dat bij verzoeken tot algemeen verlof een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds het individuele belang van de gedetineerde zich tijdig en goed te kunnen voorbereiden op zijn terugkeer in de maatschappij en anderzijds het algemeen belang van – onder meer – de orde, rust en veiligheid in de samenleving en een ongestoorde tenuitvoerlegging van de opgelegde vrijheidsstraf. De beroepscommissie begrijpt en onderschrijft het uitgangspunt van de Minister dat klagers locatieverbod en -gebod (gelet op het OM-advies) met elektronisch toezicht gecontroleerd moeten worden. Wanneer dat onmogelijk is, is dat in beginsel reden voor afwijzing van klagers verlofaanvraag. Uit de inlichtingen van de Minister blijkt dat elektronische controle technisch mogelijk is. De reclassering adviseert evenwel negatief, omdat klager geen Nederlands of Engels begrijpt en daardoor de instructies van de reclassering in geval van overtreding van het locatiegebod of -verbod niet kan opvolgen. Van de Minister kan worden gevergd dat hij klager door middel van een tolk in zijn eigen taal uitlegt wat het locatieverbod en -gebod inhouden. Bij overtreding daarvan kan de reclassering klager weliswaar geen aanwijzingen geven, maar niet valt in te zien waarom hij in dat geval niet direct aangehouden kan worden. De politie zou immers direct ingeschakeld kunnen worden, als waarschuwen daadwerkelijk onmogelijk blijkt. Dat klager daardoor geen tweede kans krijgt, komt in dat geval voor zijn risico. Het kan in het midden blijven of klager zich voldoende inzet voor de Nederlandse les. In het algemeen valt immers niet te verwachten dat klagers beheersing van de Nederlandse taal vóór zijn invrijheidstelling zodanig verbetert dat het bezwaar van de reclassering bij latere verlofaanvragen zou vervallen. Dat zou betekenen dat klager zich in het geheel niet door verlopen (of detentiefasering) zou kunnen voorbereiden op zijn terugkeer in de maatschappij. Gelet op het voorgaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de bestreden beslissing vernietigen en de Minister

opdragen binnen een termijn van twee weken een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Zij ziet geen aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:
[R-18/2473/GV](#)

Datum uitspraak:
2 april 2019

Beroepscommissie:
mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:
Incidenteel verlof

Samenvatting:
Klager, die een levenslange gevangenisstraf uitzit, had zijn decemberverlof kunnen inzetten voor een bezoek aan zijn dochter en haar familie tijdens kerst. Dit heeft hij niet gedaan. Voor zover klagers wens ziet op uitbreiding van zijn (maandelijkse) onbegeleide verloven, is niet onderbouwd op welke wijze uitbreiding van het verlof bijdraagt aan zijn resocialisatie en re-integratie, ter voorbereiding op zijn (mogelijke) terugkeer in de maatschappij. Evenmin is gebleken dat hij (gemotiveerd) aanpassing van zijn detentieplan heeft verzocht. Afwijzing van het verlof daarom niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 21)

Rechtsoverwegingen:
Klager is sinds 9 oktober 1987 gedetineerd. Hij is bij arrest van 30 januari 1989 in hoger beroep veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf, wegens het medeplegen van doodslag en drievoudige moord. Op 5 december 1989 is het arrest onherroepelijk geworden. Op 8 juli 2015 heeft de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (de Staatssecretaris) beslist dat, kort

samengevat, tweemaal per jaar op klagers verzoek aan klager incidenteel verlof kan worden verleend, waarbij dient te worden voldaan aan de gestelde voorwaarden. Uit de door de raadsman overgelegde stukken volgt dat klager sinds deze beslissing van de Staatssecretaris zevenmaal begeleid en beveiligd verlof (eerste vier verloven voor de duur van acht uur en vervolgens voor de duur van tien uur) heeft genoten. Daarna heeft klager viermaal begeleid verlof genoten. Na diverse beroepsprocedures bij de Raad heeft de Staatssecretaris bij beslissing van 28 augustus 2017 aan klager onbegeleid verlof verleend, met een maximale duur van tien uur. Hierin is – onder meer – vermeld dat bij elke verlofaanvraag zal worden getoetst op welke wijze de door klager gekozen bestemming bijdraagt aan de re-integratie. Vanaf de maand september 2017 zijn aan klager op aanvraag maandelijks onbegeleide verloven verleend onder de gestelde voorwaarden; voorafgaand aan de bestreden beslissing voor de laatste maal op 8 december 2018. Bij alle verloven was sprake van elektronisch toezicht door middel van een enkelband. Klager heeft bij brief van 12 december 2018 een verzoek tot onbegeleid verlof ingediend voor 26 december 2018 voor de duur van tien uur. Hij wenst tweede kerstdag door te brengen bij zijn dochter, die inmiddels zeven maanden zwanger is, en haar vriend en haar familie. Klager meent dat de Minister de huidige afwijzing van de verlofaanvraag uitsluitend baseert op het feit dat klager in december 2018 reeds een onbegeleid verlof heeft gehad. Daarbij gaat de Minister eraan voorbij gaat dat het gaat om een dynamisch proces dat tussentijds gewijzigd kan worden en dat sprake moet zijn van een progressief gevangenisregime, waarbij de gedetineerde in staat moet worden gesteld zich te rehabiliteren en zich – in een latere fase – voor te bereiden op vrijlating. Dit zou moeten leiden tot gaandeweg frequentere en langer durende verloven. Om die reden heeft klager onderhavig verzoek ingediend. De beroepscommissie begrijpt de wens van klager om tweede kerstdag bij zijn dochter en haar familie door te brengen.

Klager had daartoe echter ook zijn decemberverlof kunnen inzetten. Nu heeft klager op 8 december 2018 zijn maandelijkse verlof genoten om vervolgens het verzoek in te dienen om tweede kerstdag bij zijn dochter door te brengen. Voor zover klagers wens ziet op uitbreiding van zijn (maandelijkse) onbegeleide verlopen, verwijst de beroepscommissie naar haar uitspraak RSJ 22 september 2015, 15/2291/GV, waarin zij heeft overwogen dat sprake is van een dynamisch proces, waartoe het detentieplan tussentijds kan worden bijgesteld. Klager heeft echter in zijn onderhavige verlofverzoek niet onderbouwd op welke wijze uitbreiding van het verlof bijdraagt aan zijn resocialisatie en re-integratie, ter voorbereiding op zijn (mogelijke) terugkeer in de maatschappij. Evenmin is gebleken dat hij (gemotiveerd) aanpassing van zijn detentieplan heeft verzocht. Gelet op het bovenstaande kan de beslissing van de Minister tot afwijzing van het verlof, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
[R-18/2166/GV](#)

Datum uitspraak:
5 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:
Incidenteel verlof

Samenvatting:
Afwijzing aanvraag algemeen verlof onvoldoende gemotiveerd, omdat niet, althans onvoldoende, is geconcretiseerd dat niet kan worden uitgegaan van de in klaagsters registratiekaart vermelde fictieve einddatum. Argument dat einddatum van klaagsters detentie niet vaststaat, kan beslissing niet dragen.

Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing.
(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 9 oktober 1987 gedetineerd. Hij is bij arrest van 30 januari 1989 in hoger beroep veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf, wegens het medeplegen van doodslag en drievoudige moord. Op 5 december 1989 is het arrest onherroepelijk geworden. Op 8 juli 2015 heeft de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (de Staatssecretaris) beslist dat, kort samengevat, tweemaal per jaar op klagers verzoek aan klager incidenteel verlof kan worden verleend, waarbij dient te worden voldaan aan de gestelde voorwaarden. Uit de door de raadsman overgelegde stukken volgt dat klager sinds deze beslissing van de Staatssecretaris zevenmaal begeleid en beveiligd verlof (eerste vier verlopen voor de duur van acht uur en vervolgens voor de duur van tien uur) heeft genoten. Daarna heeft klager viermaal begeleid verlof genoten. Na diverse beroepsprocedures bij de Raad heeft de Staatssecretaris bij beslissing van 28 augustus 2017 aan klager onbegeleid verlof verleend, met een maximale duur van tien uur. Hierin is – onder meer – vermeld dat bij elke verlofaanvraag zal worden getoetst op welke wijze de door klager gekozen bestemming bijdraagt aan de re-integratie. Vanaf de maand september 2017 zijn aan klager op aanvraag maandelijks onbegeleide verlopen verleend onder de gestelde voorwaarden; voorafgaand aan de bestreden beslissing voor de laatste maal op 8 december 2018. Bij alle verlopen was sprake van elektronisch toezicht door middel van een enkelband. Klager heeft bij brief van 12 december 2018 een verzoek tot onbegeleid verlof ingediend voor 26 december 2018 voor de duur van tien uur. Hij wenst tweede kerstdag door te brengen bij zijn dochter, die inmiddels zeven maanden zwanger is, en haar vriend en haar familie. Klager meent dat de Minister de huidige afwijzing van de verlofaanvraag uitsluitend baseert op het feit dat klager

in december 2018 reeds een onbegeleid verlof heeft gehad. Daarbij gaat de Minister eraan voorbij gaat dat het gaat om een dynamisch proces dat tussentijds gewijzigd kan worden en dat sprake moet zijn van een progressief gevangenisregime, waarbij de gedetineerde in staat moet worden gesteld zich te rehabiliteren en zich – in een latere fase – voor te bereiden op vrijlating. Dit zou moeten leiden tot gaandeweg frequentere en langer durende verloven. Om die reden heeft klager onderhavig verzoek ingediend. De beroepscommissie begrijpt de wens van klager om tweede kerstdag bij zijn dochter en haar familie door te brengen. Klager had daartoe echter ook zijn decemberverlof kunnen inzetten. Nu heeft klager op 8 december 2018 zijn maandelijks verlof genomen om vervolgens het verzoek in te dienen om tweede kerstdag bij zijn dochter door te brengen. Voor zover klagers wens ziet op uitbreiding van zijn (maandelijks) onbegeleide verloven, verwijst de beroepscommissie naar haar uitspraak RSJ 22 september 2015, 15/2291/GV, waarin zij heeft overwogen dat sprake is van een dynamisch proces, waartoe het detentieplan tussentijds kan worden bijgesteld. Klager heeft echter in zijn onderhavige verzoekverzoek niet onderbouwd op welke wijze uitbreiding van het verlof bijdraagt aan zijn resocialisatie en re-integratie, ter voorbereiding op zijn (mogelijke) terugkeer in de maatschappij. Evenmin is gebleken dat hij (gemotiveerd) aanpassing van zijn detentieplan heeft verzocht. Gelet op het bovenstaande kan de beslissing van de Minister tot afwijzing van het verlof, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
[R-18/2221/GV](#)

Datum uitspraak:
1 maart 2019

Beroepscommissie:

mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Algemeen verlof

Samenvatting:
Verzoek om algemeen verlof afgewezen, omdat uit beleid volgt dat aan tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden geen vrijheden worden toegestaan. Onderlinge regeling en voornoemd beleid gaan echter uit van tijdelijk verblijf van max. 6 maanden, terwijl klager ruim 7 jaar in Nederland is gedetineerd. Afwijzing (enkel) op grond van beleid daarom niet redelijk. Nu klagers strafresistant echter meer dan een jaar bedraagt, komt hij (nog) niet in aanmerking voor algemeen verlof. Reeds hierom is afwijzing van klagers verlofaanvraag niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14; Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden art. 40)

Rechtsoverwegingen:
Klager ondergaat een door het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van de Nederlandse Antillen en Aruba opgelegde gevangenisstraf van twaalf jaren, wegens medeplegen van moord en handelen in strijd met de Vuurwapenverordening. Hij is op grond van artikel 40 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden (het Statuut) en de Onderlinge regeling als bedoeld in artikel 38 van het Statuut, regelende de samenwerking tussen Nederland, Aruba, Curaçao en Sint Maarten op het gebied van de onderlinge beschikbaarheid van detentiecapaciteit op medische gronden of in verband met dringende redenen van veiligheid (de Onderlinge regeling) vanuit de JICN te Bonaire op 29 september 2011 tijdelijk naar een penitentiaire inrichting in Nederland overgeplaatst. Ingevolge artikel 18, derde lid, van het Wetboek van Strafrecht BES komt klager niet voor voorwaardelijke invrijheidstelling in aanmerking. De fictieve einddatum van

klagers detentie is bepaald op 23 februari 2020.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers eerste verlofaanvraag. Op grond van artikel 40 van het Statuut kan een in Nederland of Curaçao gewezen vonnis in het gehele Koninkrijk ten uitvoer worden gelegd, met inachtneming van de wettelijke bepalingen van het land waar de tenuitvoerlegging plaatsvindt. Artikel 4, eerste lid, van de Onderlinge regeling bepaalt dat de gedetineerde zo spoedig mogelijk, doch in ieder geval binnen een termijn van zes maanden vanaf het tijdstip van tijdelijke overbrenging, terugkeert naar het land waarin de vrijheidsstraf is opgelegd. Van deze termijn kan volgens het derde lid worden afgeweken indien dringende redenen van veiligheid en/of de aanwezigheid van medische complicaties van de gedetineerde daartoe nopen. In dat geval kan de termijn, bedoeld in het eerste lid, telkens met zes maanden worden verlengd.

Klagers verzoek tot (algehele) overdracht van de tenuitvoerlegging van zijn strafvonnis aan Nederland is op 20 augustus 2018 afgewezen.

De toenmalige Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie heeft per brief van 1 oktober 2014 (kenmerk 556482) inzake tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden medegedeeld dat zijn beleidslijn de volgende is. Aan deze gedetineerden worden gedurende het tijdelijke verblijf in Nederland geen vrijheden toegestaan. Ten aanzien van gedetineerden die vanuit Caribisch Nederland tijdelijk in Nederland zijn geplaatst geldt daarnaast dat deze gedetineerden minimaal zes maanden voor het einde van de detentie naar Bonaire wordt teruggeplaatst om aldaar op de uiteindelijke invrijheidsstelling te worden voorbereid. Aan de afwijzing van klagers verzoek is mede dit beleid ten grondslag gelegd. De beroepscommissie stelt vast dat voormeld beleid van 1 oktober 2014 om geen verlof te verlenen aan tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden is gebaseerd op het uitgangspunt van de Onderlinge regeling dat de gedetineerde zo spoedig mogelijk – in beginsel binnen een termijn van zes

maanden – terugkeert naar het land waarin de vrijheidsstraf is opgelegd. Klager echter is inmiddels in het kader van deze tijdelijke overbrenging al meer dan zeven jaar in Nederland gedetineerd. Bovendien geeft klager aan dat zijn partner en kinderen in Nederland wonen. Gelet op voormelde omstandigheden acht de beroepscommissie het niet redelijk als aan klager, (enkel) met een beroep op voornoemd beleid van 1 oktober 2014, geen vrijheden worden toegestaan.

Op grond van artikel 40 van het Statuut zal klagers verlofaanvraag en de afwijzing ervan worden beoordeeld aan de hand van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling). Nu klagers strafresistant ten tijde van de afwijzing van zijn verlofaanvraag meer dan een jaar bedroeg, komt hij gelet op het bepaalde in artikel 14, eerste lid onder b, van de Regeling (nog) niet in aanmerking voor algemeen verlof. De afwijzing van klagers verzoek om algemeen verlof kan reeds daarom niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Voor zover in beroep wordt geklaagd over de termijn voordat de Minister op het beroep heeft beslist, overweegt de beroepscommissie dat het weliswaar wenselijk is dat voortvarend op een beroep wordt beslist, maar dat de wet, indien dit niet geschiedt, hieraan geen gevolgen verbindt.

Zaaknummer:

R-18/1330/TA

Datum uitspraak:

26 april 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J.H. van den Hombergh, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Simpelaar, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Schade

Samenvatting:

Interne schadeprocedure niet in strijd met Bvt. Niet alleen klager maar ook de inrichting heeft niet eerst die procedure doorlopen. Uiteindelijke beslissing om kosten reparatie pieper op klager te verhalen niet onredelijk of onbillijk. Klager ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)

Rechtsoverwegingen:

Ontvankelijkheid van het beklag

De beroepscommissie gaat bij het bepalen van de ontvankelijkheid op basis van het dossier en het verhandelde ter zitting uit van het volgende. In de nacht van 1 op 2 maart 2018 vindt er een incident plaats met de pieper die klager op dat moment in verband met gezondheidsredenen in zijn bezit heeft. De inrichting houdt klager verantwoordelijk voor de schade aan de pieper en geeft hem te kennen dat hij de schade moet vergoeden. Klager ontkent de pieper stuk te hebben gemaakt en geeft in zijn klaagschrift (dat is gedateerd 1 maart 2018) aan, dat tegen hem gezegd is dat hij € 1.000,= moet betalen en dat 'men' al bezig is een betalingsregeling te treffen van € 50,= per maand. Hiertegen gaat klager in beklag. Bij brief van 5 april 2018 geeft klager aan dat maandelijks € 69,40 wordt ingehouden van zijn geld, terwijl klager is gezegd dat het geld weer terug op zijn rekening gestort zou worden. De inrichting heeft bevestigd dat er direct na het incident een geldbedrag van de rekening van klager is afgehaald, in verband met het vergoeden van de schade aan de pieper. Dit is later, door tussenkomst van de afdeling juridische zaken, teruggedraaid. De raadsman heeft ter zitting aangegeven dat het geld dat van klagers rekening was afgeschreven, op klagers rekening is teruggestort. Wanneer dat heeft plaatsgevonden en om welk geldbedrag het dan precies ging, is in beroep niet duidelijk geworden. De raadsman heeft het principiële standpunt ingenomen dat het niet zo kan zijn dat eerst de interne schadeprocedure moet worden doorlopen, alvorens sprake kan zijn van behandeling in beklag. Klager had

behoren te worden ontvangen in zijn beklag.

De beroepscommissie overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 56, eerste lid, onder e, van de Bvt, kan een verpleegde beklag doen bij de beklagcommissie over een door het hoofd van de inrichting genomen beslissing die een beperking inhoudt van een recht, dat hem op grond van een bij of krachtens deze wet gegeven voorschrift dan wel enig ander wettelijk voorschrift of een eenieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt behoudens het gestelde in artikel 57 Bvt. De beroepscommissie ziet zich voor de vraag gesteld of, en zo ja, wanneer, er in deze zaak sprake is geweest van een situatie waarbij het hoofd van de inrichting een in voormeld artikel genomen beslissing heeft genomen waartegen beklag kan worden ingesteld. Het doorlopen van een interne schadeprocedure met als sluitstuk de uiteindelijke beslissing van de directeur inzake schade voordat beklag daartegen kan worden ingediend, acht de beroepscommissie niet in strijd met de Bvt. In de zaak van klager is echter sprake van een bijzondere situatie, omdat de inrichting in het kader van het vergoeden van beweerdelijk door klager veroorzaakte schade aan de pieper direct na het incident geld van de rekening van klager heeft afgeschreven. Dit strookt niet met de interne schadeprocedure en kan worden aangemerkt als een beslissing die een beperking van het eigendomsrecht inhoudt. In zoverre kan deze beslissing worden gezien als een beslissing bedoeld in artikel 56, eerste lid, onder e, Bvt. Dat op een later moment is besloten om deze beslissing ongedaan te maken door het afgeschreven geld op klagers rekening terug te storten, maakt dit niet anders. Het hoofd van de inrichting heeft daarna het schadebedrag vastgesteld op € 168,=. Klager kan in het licht van de aanvankelijk door de inrichting zelf gevolgde handelwijze in samenhang met het opnieuw vastgestelde schadebedrag worden ontvangen in zijn beklag. De

beroepscommissie zal om die reden de zaak inhoudelijk beoordelen.

Inhoudelijk oordeel

De beroepscommissie acht aannemelijk dat klager uit boosheid de pieper op de grond heeft gegooid en dat de pieper door toedoen van klager niet meer functioneerde. De inrichting heeft als gevolg daarvan kennelijk een nieuwe pieper aangeschaft. Uit de stukken blijkt dat de interne schadeprocedure nadat het oordeel van de beklagcommissie bekend is geworden, weer is opgepakt. Het hoofd van de inrichting heeft middels een brief van 11 september 2018 aan klager laten weten dat hij de beslissing heeft genomen het schadebedrag vast te stellen op € 168,=; het bedrag voor een standaard reparatie. Het hoofd van de inrichting is op dit bedrag uitgekomen, omdat niet met zekerheid is vast te stellen hoe hoog de daadwerkelijke schade is geweest. Of de bewuste pieper als verloren is beschouwd, of is gerepareerd, is omdat dit niet is geregistreerd namelijk niet te achterhalen. De beroepscommissie is van oordeel dat, alle omstandigheden in samenhang bezien, deze beslissing van het hoofd van de inrichting niet als onredelijk of onbillijk kan worden beschouwd. Klager wordt, gelet op de overwegingen en het oordeel van de beroepscommissie, ontvankelijk verklaard in het beklag, maar het beklag wordt ongegrond verklaard.

Zaaknummer:

[R-18/2168/TA](#)

Datum uitspraak:

24 april 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J.H. van den Hombergh, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Simpelaar, secretaris

Trefwoorden:

Post; Telefoon

Samenvatting:

Maatregelen opgelegd omdat contact met partner klager zou schaden en inrichting meer toezicht en/of grip daarop wilde krijgen. Onvoldoende is vast te stellen dat in dit geval de maatregelen zijn opgelegd o.g.v. een belang als bedoeld in art. 35, derde lid. Bvt. Beroep gegrond, beklag gegrond, tegemoetkoming € 20,=.
(Wet- en regelgeving: Bvt art. 35 en 38)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 35, vijfde lid, van de Bvt en artikel 38, derde lid, van de Bvt, kan het uitreiken van bepaalde brieven en het voeren van bepaalde telefoongesprekken worden geweigerd, op grond van de belangen zoals genoemd in artikel 35, derde lid, van de Bvt, te weten:

- a. de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de verpleegde voor de veiligheid van anderen dan de verpleegde of de algemene veiligheid van personen of goederen;
- b. de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting;
- c. de afwending van ernstig gevaar voor de gezondheid van de verpleegde;
- d. de bescherming van slachtoffers van of anderszins betrokkenen bij door een verpleegde begane misdrijven;
- e. de voorkoming of opsporing van strafbare feiten.

In de schriftelijke mededelingen van de maatregelen staat vermeld dat deze worden opgelegd in verband met de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de verpleegde voor de veiligheid van anderen of de algemene veiligheid van personen of goederen. Duidelijk is echter dat de maatregelen niet op deze grond zijn opgelegd, maar omdat het contact met zijn partner klager zou schaden en de inrichting meer toezicht/grip wilde krijgen op het onderlinge contact. Dat het contact tussen klager en zijn partner

de inrichting destijds zorgen baarde, acht de beroepscommissie zonder meer begrijpelijk. De beroepscommissie overweegt echter dat op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting onvoldoende kan worden vastgesteld dat sprake was van het opleggen van de maatregelen wegens een belang als bedoeld in artikel 35, derde lid, van de Bvt. De beroepscommissie komt dan ook tot de conclusie dat er in klagers geval onvoldoende grond bestond voor het opleggen van de bestreden maatregelen. Het beroep zal gelet op het voorgaande gegrond worden verklaard. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De beroepscommissie stelt deze vast op € 20,=.

Zaaknummer:
[R-18/1528/TA](#)

Datum uitspraak:
20 maart 2019,

Beroepscommissie:
mr. drs. N. van Lookeren Campagne, voorzitter, en mr. drs. J.P. Meesters en mr. drs. L.C. Mulder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:
Bewegingsvrijheid afdelingsarrest
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:
Klager had begeleidingsplan i.v.m. drugsgebruik. Als maatregel opgelegde begeleidingskaart is afdelingsarrest en niet onredelijk. Gezien is dat klager iets overdroeg aan medeverpleegde die even later iets begroef in tuin. Vervolgens doosje met drugs in tuin aangetroffen. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bvt art. 33)

Rechtsoverwegingen:
De beroepscommissie stelt vast dat de aan klager opgelegde begeleidingskaart inhield dat hij de afdeling niet zonder begeleiding mocht verlaten. In de

schriftelijke mededeling is ook vermeld dat de begeleiding noodzakelijk was in verband met de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting. Dit betekent dat klager in feite een vorm van afdelingsarrest is opgelegd en dat hij terecht is ontvangen in zijn beklag. Op 20 april 2018 is waargenomen door sociotherapeuten dat klager iets overdroeg aan een medeverpleegde die even later iets begroef in de afdelingstuin. Vervolgens is een doosje met drugs in de afdelingstuin aangetroffen. Door klager is niet ontkend dat hij betrokken was bij dit incident. Gelet op het bovenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing om klager vervolgens een begeleidingskaart/afdelingsarrest op te leggen niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. In een gesprek met klager is besproken dat als er een week geen sprake meer was van 'ruis' het afdelingsarrest zou worden beëindigd. Nu dit gesprek op dinsdag 24 april 2018, kort na het weekend, heeft plaatsgevonden en het afdelingsarrest is beëindigd op 1 mei 2018 kan de duur van de maatregel ook niet als disproportioneel worden aangemerkt. Hetgeen klager heeft aangevoerd over verdere beperkingen zoals het niet naar de kerkdienst mogen gaan, niet naar de tuin mogen of deels luchten op de luchtplaats van de separeer is niet vast komen staan. De beroepscommissie zal derhalve het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen met deels wijziging en aanvulling van de gronden.

Zaaknummer:
[S-19/1263/STA](#)

Datum uitspraak:
14 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. R.M. Maanicus, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. M.L. Koster, secretaris

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afzondering en separatie

Samenvatting:

Afzonderingsbeslissing naar voorlopig oordeel voorzitter niet onbevoegd genomen; afzondering geen aan hoofd instelling voorbehouden beslissing in vervallen art. 7 Bvt, ook niet in art. 3.6 Bfz dat naar planning op 1 juli 2019 in werking zal treden. Verzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 34)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van een beslissing van het hoofd van de instelling slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing tot afzondering zodanig onredelijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van die beslissing van het hoofd van de instelling. Naar het oordeel van de voorzitter is dat, mede gelet op de inlichtingen van het hoofd van de instelling, niet het geval.

Gelet op de ontvangen signalen dat verzoeker betrokken is bij de handel in drugs in de instelling en gezien het feit dat verzoeker tijdens een verlof geld heeft gepind met de pinpas van een medepatiënt, kan de beslissing tot oplegging en voortzetting van de maatregel van afzondering teneinde hier – zonder mogelijkheid van beïnvloeding door verzoeker – onderzoek naar te kunnen doen, niet als zodanig onredelijk of onbillijk worden aangemerkt dat een spoedeisend belang bestaat tot schorsing van de maatregel over te gaan.

Voor zover namens verzoeker is aangevoerd dat uit de schriftelijke mededeling volgt dat de beslissing ten onrechte niet is genomen door het hoofd van de instelling, overweegt de voorzitter het volgende.

De beslissing tot afzondering was niet opgenomen als een aan het hoofd van de instelling voorbehouden beslissing in artikel 7 Bvt, dat met de

inwerkingtreding van de Wet forensische zorg (Wfz) op 1 januari 2019 is komen te vervallen. De regeling betreffende de voorbehouden beslissingen is niet opgenomen in de Wfz, maar in artikel 3.6 van het Besluit forensische zorg dat, voor zover nu bekend, op 1 juli 2019 in werking zal treden. In dat artikel is eenzelfde regeling opgenomen als in het vervallen artikel 7 Bvt. Onder deze omstandigheden kan naar het voorlopig oordeel van de voorzitter niet worden aangenomen dat in verzoekers geval sprake is van een onbevoegd genomen afzonderingsbeslissing.

Het schorsingsverzoek zal daarom worden afgewezen.

Zaaknummer:
[R-18/1402/TB](#)

Datum uitspraak:
20 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. drs. N. van Lookeren Campagne, voorzitter, en mr. drs. J.P. Meesters en mr. drs. L.C. Mulder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:
Op grond van Bvt geen beroep mogelijk tegen toekenning en/of verlenging EVBG-status. Geen schending van enig aan klager toekomend recht. In CTP Veldzicht kan iedere vorm van behandeling worden geboden die kan leiden tot resocialisatie, Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 2, 69 EVRM art. 5)

Rechtsoverwegingen:
De beroepscommissie stelt voorop dat uit artikel 69 van de Bvt niet rechtstreeks de mogelijkheid van beroep volgt tegen het toekennen van een EVBG-status aan een verpleegde noch tegen de verlenging van de EVBG-status. Door klagers raadsman is aangevoerd

dat klagers EVBG-status inbreuk maakt op klagers recht op behandeling en resocialisatie, waarbij hij heeft verwezen naar artikel 2 Bvt en artikel 5 EVRM, en dat klager op deze grond wel in het beroep zou kunnen worden ontvangen. Naar het oordeel van de beroepscommissie wordt, nu klager in CTP Veldzicht iedere vorm van behandeling kan worden geboden die kan leiden tot resocialisatie van klager, geen inbreuk gemaakt op een recht als vermeld in het toenmalige artikel 2 Bvt en/of artikel 5 EVRM. Noch wordt inbreuk gemaakt op enig ander wettelijk voorschrift of enige een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag. Nu de wettelijke basis daarvoor ontbreekt en mede gelet op de eerdere uitspraken van de beroepscommissie RSJ 11 september 2013, 13/1772/TB en RSJ 19 juni 2017, 17/176/TB, ziet de beroepscommissie geen mogelijkheid om klager te ontvangen in het beroep.

Zaaknummer:
[R-18/2384/JA](#)

Datum uitspraak:
19 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J.C. Koens, voorzitter, drs. H. Heddema en dr. J.G. Vinke, leden, in tegenwoordigheid van
mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:
Planmatig verlof jeugd; Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:
Beslissing intrekking verlof kan alleen zien op verlof binnen geldend verlofplan. Geen beklag mogelijk tegen daarna niet opstellen van nieuw verlofplan/niet aanvragen van nieuwe machtiging voor verlof. Klager in zoverre niet-ontvankelijk in klacht over niet hervatten verlof. (Bjj art. 50 en 65)

Rechtsoverwegingen:
Vast staat dat klagers ongebeleid verlof bij beslissing van de directeur van 23

september 2017 is ingetrokken vanwege een incident met klagers (ex-)vriendin, inhoudende haar melding dat klager haar tijdens verlof heeft bedreigd, afgeperst en gechanteerd met naaktfoto's van haar.

Bij uitspraak van 2 mei 2018 (HA 2018-28) heeft de beklagrechtter klagers beklag tegen die beslissing van de directeur ongegrond verklaard, voor zover het beklag ziet op de verlofintrekking tot en met 8 oktober 2017. Klager heeft daartegen geen beroep ingediend.

De beklagrechtter heeft verder in genoemde uitspraak het beklag, voor zover dat ziet op verlofintrekking vanaf 9 oktober 2017, gegrond verklaard omdat bedoeld was het verlof op behandelinhoudelijke gronden ook vanaf 9 oktober 2017 in te trekken, maar die beslissing niet was genomen. De beklagrechtter heeft overwogen dat het uitblijven van die beslissing in strijd met wet is en heeft daarom de directeur van de inrichting opgedragen een nieuwe beslissing te nemen vanaf 9 oktober 2017.

Op 4 juli 2018 heeft de directeur de nieuwe beslissing genomen, inhoudende dat het verlof vanaf 9 oktober 2017 wordt stilgelegd op grond van artikel 30, vierde lid, Bjj. In de schriftelijke mededeling staat verder vermeld dat de inrichting in oktober 2017 het ministerie heeft geadviseerd klagers verlofmachtiging in te trekken omdat klagers verlofmanagement naar mening van de inrichting moet worden herzien. Tevens staat daarin vermeld dat klager vanaf 21 maart 2018 weer begeleid verlof heeft.

Het onderhavige beroep is gericht tegen de ongegrondverklaring van klagers beklag tegen de verlofintrekking van 9 oktober 2017 tot 21 maart 2018.

Volgens artikel 33, tweede lid, Reglement justitiële inrichtingen geldt een verlofplan telkens voor een periode van ten hoogste zes maanden. Op grond van de stukken en het behandelde ter zitting gaat de beroepscommissie er van uit dat klager in 2017 ongebeleid verlof had op basis van het verlofplan dat naar klagers verklaring gold vanaf april 2017

tot ten hoogste november 2017 als het verlof niet tussentijds zou zijn ingetrokken.

De opdracht van de beklagcommissie van 2 mei 2018 aan de directeur kon daarom slechts inhouden dat een beslissing moest worden genomen binnen het geldende verlofplan, derhalve over de periode van 9 oktober 2017 tot november 2017.

Voor zover klagers klacht en beroep daarop zien, overweegt de beroepscommissie dat de directeur ook naar het oordeel van de beroepscommissie in redelijkheid het verlof in deze periode heeft kunnen intrekken op de grond dat klagers verlofmanagement naar mening van de inrichting moest worden herzien vanwege (mogelijk) delict gerelateerd gedrag tijdens verlof. Hierbij neemt de beroepscommissie in aanmerking dat het om een betrekkelijk korte periode van verlofintrekking gaat na de intrekking van 23 juni 2017 tot en met 8 oktober 2017 en dat de sepotbeslissing, waardoor klager niet langer als mogelijk verdachte van een strafbaar werd aangemerkt, op 3 november 2017 is genomen. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

Voor zover de klacht ziet op het niet hervatten van verlof in de periode van november 2017 tot 21 maart 2018 wordt het volgende overwogen.

Op grond van artikel 65 Bjj staat geen beklag open tegen elke beslissing van de directeur jegens een jeugdige, maar alleen tegen de in dit artikel opgesomde beslissingen. De wetgever heeft bewust gekozen voor een beperkt beklagrecht. Aangaande verlof staat ingevolge artikel 65, eerste lid onder g, Bjj alleen beklag open tegen de beslissing tot beperking of intrekking van verlof.

Artikel 65, eerste lid, onder m, Bjj bepaalt verder dat de jeugdige bij de beklagrecht beklag kan doen over enige andere hem betreffende door of namens de directeur genomen beslissing die een beperking inhoudt van een recht dat de jeugdige op grond van een bij of krachtens deze wet of een ieder

verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt.

Volgens vaste jurisprudentie (vgl. RSJ 7 april 2016, 16/1124/JA, RSJ 13 augustus 2013, 13/1441/JA en RSJ 23 april 2013, 12/3944/JA) is het niet aanvragen van een verlofmachtiging door de directeur niet aan te merken als een beslissing tot beperking of intrekking van verlof. Dit geldt naar het oordeel van de beroepscommissie ook voor het niet aanvragen van een nieuwe verlofmachtiging en het (nog) niet opstellen van een nieuw verlofplan na eerdere intrekking van verlof en intrekking of het verlopen van een verlofmachtiging en verlofplan. Een jeugdige heeft namelijk niet op grond van een bij of krachtens de Bjj of een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag daar recht op. Voor strafrechtelijk geplaatste jeugdigen bestaat volgens de bedoeling van de wetgever geen absoluut recht op planmatig verlof.

Klager kan daarom niet worden ontvangen in zijn klacht voor zover betrekking hebbend op het niet hervatten van verlof in de periode van november 2017 tot 21 maart 2018. De beroepscommissie kan daarom niet toekomen aan een inhoudelijke beoordeling van de argumenten van klager en de directeur van de inrichting betreffende die periode.

Zaaknummer:
[R-18/1426/JA](#)

Datum uitspraak:
18 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J.C. Koens, voorzitter, mr. E. Lucas en dr. J.G. Vinke, leden, bijgestaan door mr. M. Simpelaar, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:
'Balkonverbod' geen ordemaatregel of disciplinaire straf, maar pedagogische maatregel. Daartegen staat geen beklag

open. Beroepscommissie kan niet treden in (wijze van) behandeling van klager. Uitspraak van de beklagrechtter wordt vernietigd, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 65)

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft een balkonverbod voor de duur van zeven dagen opgelegd gekregen, naar aanleiding van het aantreffen van rookwaar op zijn kamer. Het balkonverbod hield in, dat klager gedurende die dagen wel op het balkon mocht komen, maar niet op het balkon mocht roken. Klager noemt het balkonverbod een straf. De beroepscommissie ziet zich allereerst voor de vraag gesteld of het balkonverbod kan worden aangemerkt als ordemaatregel als bedoeld in artikelen 24 tot en met 27 Bjj of als disciplinaire straf als bedoeld in artikel 54 jo artikel 55 Bjj.

Volgens artikel 24, eerste lid, van de Bjj kan de directeur de jeugdige op grond van (onder meer) de orde en veiligheid van de inrichting uitsluiten van het verblijf in de groep of de deelname aan een of meer activiteiten, behoudens het dagelijks verblijf in de buitenlucht, bedoeld in artikel 53, vijfde lid Bjj. Artikel 25, eerste lid Bjj, bepaalt dat een jeugdige in afzondering kan worden geplaatst en artikel 27, eerste lid Bjj dat een jeugdige tijdelijk naar een andere inrichting kan worden overgeplaatst. Naar het oordeel van de beroepscommissie valt het balkonverbod niet te brengen onder uitsluiten van verblijf in de groep, noch onder deelname aan een of meer activiteiten of het plaatsen in afzondering dan wel het tijdelijk overplaatsen naar een andere inrichting. Daarbij merkt de beroepscommissie op dat niet gesteld of gebleken is dat klager het dagelijks verblijf in de buitenlucht, waar hij recht op heeft, met het balkonverbod is ontnomen. Bovendien mocht klager tijdens het reguliere luchten ook roken.

De disciplinaire straffen die kunnen worden opgelegd staan opgesomd in artikel 55, eerste lid van de Bjj. Dit zijn - kort gezegd - de volgende straffen:

opsluiting in een strafcel dan wel een andere verblijfsruimte, ontzegging van bezoek, uitsluiting van deelname aan een of meer bepaalde activiteiten, weigering, intrekking of beperking van het eerstvolgende verlof en een geldboete. De beroepscommissie is van oordeel dat het balkonverbod evenmin kan worden aangemerkt als een van de disciplinaire straffen als bedoeld in de wet.

De beroepscommissie merkt verder op dat er geen (wettelijk) recht om te mogen roken op het balkon bestaat. Daarbij zij, nogmaals, opgemerkt dat klager wel mocht roken tijdens het reguliere luchten.

De beroepscommissie ziet aanleiding de maatregel van het balkonverbod te beschouwen als een maatregel die is ingezet op basis van een pedagogisch belang. De maatregel is volgens de inrichting immers opgelegd als reactie op het door klager in zijn kamer bewaren van rookwaar en moet worden beschouwd als onderdeel van het maatwerk dat binnen klagers behandeling op de afdeling op hem wordt toegepast. Over het maatwerk en reacties op gedrag is met klager gesproken en een en ander is volgens mededeling van de inrichting ook opgenomen in het behandelplan van de jeugdige.

De beroepscommissie merkt het balkonverbod gelet op het voorgaande aan als pedagogische maatregel. De beroepscommissie kan niet treden in de (wijze van) behandeling van klager. Tegen een dergelijke pedagogische maatregel staat gelet op artikel 65 van de Bjj geen beklag open, waardoor de beroepscommissie tot de conclusie komt dat klager niet-ontvankelijk had behoren te worden verklaard in zijn beklag.

Ten overvloede geeft de beroepscommissie de inrichting in overweging in voorkomende gevallen voor eenieder duidelijk kenbaar te maken op welke basis een maatregel wordt toegepast, nu de beroepscommissie uit de behandeling in

beroep opmaakt dat hierover ten minste
twijfel heeft (kunnen) bestaan.